

Deze film is beschikbaar gesteld door het KITLV, uitsluitend op voorwaarde dat noch het geheel noch delen worden gereproduceerd zonder toestemming van het KITLV. Dit behoudt zich het recht voor een vergoeding te berekenen voor reproductie. Indien op het originele materiaal auteursrecht rust, dient men voor reproductiedoeleinden eveneens toestemming te vragen aan de houders van dit auteursrecht.

Toestemming voor reproductie dient men schriftelijk aan te vragen.

This film is supplied by the KITLV only on condition that neither it nor part of it is further reproduced without first obtaining the permission of the KITLV which reserves the right to make a charge for such reproduction. If the material filmed is itself in copyright, the permission of the owners of that copyright will also be required for such reproduction. Application for permission to reproduce should be made in writing, giving details of the proposed reproduction.

SIGNATUUR MICROVORM:

*SHELF NUMBER
MICROFORM:*

M META 0610

19051478

'T
BOEK VAN
BOB
EN
BEP

0124 1171

056462115

Sep 47

'T BOEK VAN BOB EN BEP

CC-1239 -N

DIET KRAMER

'T BOEK VAN
BOB EN BEP

Geïllustreerd door
TILLY DALTON

UITGEVERIJ W. VAN HOEVE
'S-GRAVENHAGE

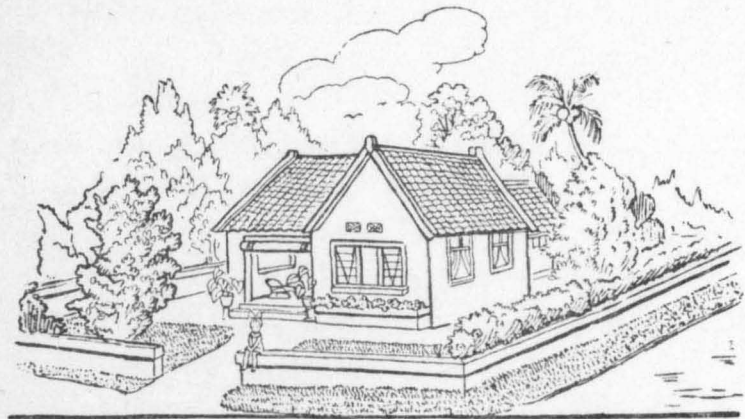
1947

1. DE WITTE HAARSTRIK.

Op de hoek van de straat staat het huis van Bep. Het is een huis met een rood dak en witte muren. De krees ¹⁾ van het huis zijn groen. Maar dat kun je niet zien, want de djongos ²⁾ heeft de krees opgetrokken.

Het is middag en het is niet zo erg warm meer.

Bep zit op het muurtje voor het huis. Ze kijkt blij en ook een beetje trots. Waarom is Bep blij en waarop is Bep trots? Misschien kun je het raden, als je naar haar hoofd kijkt.

¹⁾ zonnesherm. ²⁾ huisjongen.

Bep heeft een strik in het haar. Vandaag voor 't eerst. Een grote, witte strik van echte zij.

Beps moeder heeft de strik in het haar gedaan.

„Het kan nog maar net,” zei ze, „je haar is juist lang genoeg. Maar als je wilde spelletjes gaat spelen, glijdt hij uit je haar!”

„Dan speel ik vandaag geen wilde spelletjes,” beloofde Bep.

En moeder moest stilletjes lachen. Bep is zo wild. Ze kan niet lang stil zitten. En het liefst speelt ze krijgertje en verstoppertje.

Maar nu zit Bep heel rustig op het muurtje. Ze durft haar hoofd bijna niet te bewegen.

Dichtbij Beps huis is een pleintje. Daar spelen Frits en Jo en Greet. Ze komen naar Bep toe.

„Doe je mee?” vraagt Frits, „we gaan krijgertje spelen. Ik ben 'm!” Bep schudt heel voorzichtig haar hoofd. Ze hoort de

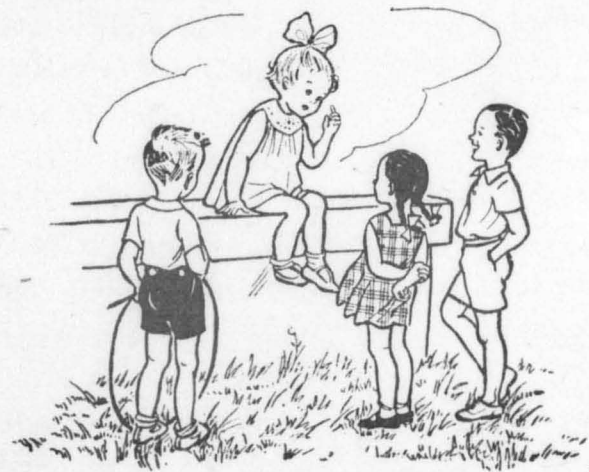
strik ritselen. „Pas op!” waarschuwt de strik.

„Nee hoor, ik doe niet mee. Als ik hard loop, glijdt de strik uit m'n haar!”

Frits en Jo en Greet kijken naar de strik. Greet vindt de strik heel erg mooi. Dat kun je aan haar ogen zien. Maar Frits en Jo zijn jongens. Die geven niets om een witte strik van echte zij.

„Je haar staat recht overeind op je hoofd... achter de strik,” plaagt Frits, „het lijkt net de staart van een varken!”

„Ik heb geen varkens-staart!” roept Bep boos. Die Frits met zijn geplaag altijd. Bep kan helemaal niet tegen plagen, weet je!

Frits lacht, hij loopt hard weg.

„Varkens-staartje! Varkens-staartje!” roept hij naar Bep.

Bep krijgt een kleur van boosheid. Ze vergeet de strik. Ze vergeet ook, dat ze vandaag niet wild zou doen. Ze wil Frits pakken en slaan! Die nare Frits!

En ze holt hem achterna.

Op het pleintje pakt ze bijna zijn mouw. Maar ze struikelt over een steen. Ze valt!

„O, je strik . . . je mooie strik!” roept Greet.

De strik glijdt uit Beps haar. De strik valt in een plas. Hij is helemaal nat en vuil.

Wat een verdriet heeft Bep nu ineens. Ze denkt niet meer aan Frits. Ze denkt alleen maar aan de mooie strik, die nu zo vies is. Ze pakt de strik op. Huilend loopt ze naar huis.

2. WAT MOEDER VERTELT.

Moeder is in de kamer. Ze zit in de stoel voor het raam en ze leest een brief.

„Kijk toch eens moeder, wat Frits gedaan heeft!” huilt Bep.

Moeder legt de brief neer. Ze kijkt naar Bep. Ze ziet niet eens, dat de strik vies en lelijk is.

„Weet je wat er in die brief staat?” vraagt moeder.

„Maar mijn strik, moeder . . . kijk eens naar mijn strik!”

„Het is niet zo erg,” zegt moeder, „we zullen de strik laten wassen en strijken. Dan doen we hem morgen weer in je haar. Als je wist, wat er in deze brief staat, zou je niet meer huilen.”

Nu wordt Bep toch nieuwsgierig. Ze klimt op moeders schoot. Ze kijkt naar de brief. Maar ze kan niet lezen wat er in staat.

Bep kan nog niet lezen. Ze is vijf jaar en nog niet op school.

„Dit is een brief van oom Wim,” vertelt moeder, „je weet wel, oom Wim van tante Gerda.”

„Die oom en tante, die hier wel eens geweest zijn? Met dat kleine jongetje? Die oom en die tante, die

zo ver weg wonen, heel hoog in de bergen?"

„Ja, die oom en tante. Maar het jongetje is niet zo klein. Hij is precies zo oud als jij bent. Hij heet Bob, weet je nog wel?"

Bep knikt. Het is al lang geleden. Al wel twee jaar. Ze was toen nog maar drie jaar. En Bob was ook drie jaar.

„Tante Gerda is ziek. Ze moet een

poos naar het ziekenhuis. En nu vraagt oom Wim of Bob bij ons mag komen. Hoe vind je dat?"

Bep springt van moeders schoot. Ze klapt in haar handen van plezier.

„Fijn, fijn! Dan heb ik altijd iemand om mee te spelen! Dan ben ik niet meer alleen! Komt hij gauw, moeder?"

Moeder kijkt in de brief.

„Oom Wim schrijft, dat hij Bob over een paar dagen

brengt. Als wij hem hebben willen. En dat willen we wel, hè Bep? We vinden het wel leuk, hè?"

„Nou, en of!" roept Bep.

Eerst had ze een kleur van boosheid. Toen had ze een kleur van verdriet. En nu heeft ze een kleur van blijdschap.

„Maar eerst moet ik er nog met vader over praten," zegt moeder.

Bep begrijpt wel, dat Bob toch komt als moeder het goed vindt.

Ze holt naar buiten. Voor het huis, op de straat, staan Frits en Jo en Greet. Ze wachten op Bep. En Frits kijkt een beetje bang.

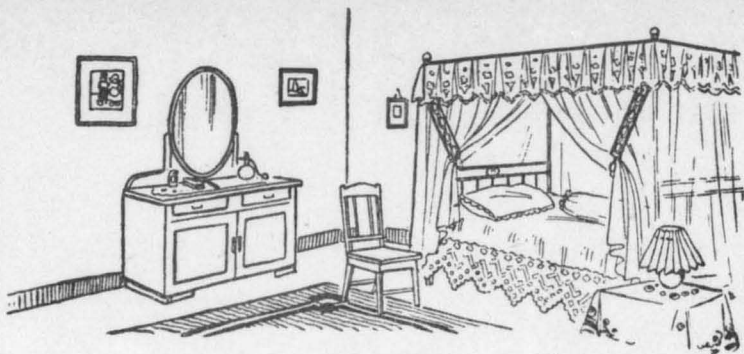
Hij heeft spijt dat hij Bep zo plaagde. Hij wilde de strik niet vuil en lelijk maken. Hij deed het per ongeluk.

Frits loopt hard weg als Bep naar buiten komt.

Hij is bang, dat ze nog boos is. Hij is bang, dat ze hem pakken wil.

„Hoor eens! Kom eens hier!" roept Bep blij. „Er komt een jongen bij ons logeren! Bij ons in huis! Fijn, hè?"

Met z'n vieren gaan ze op het muurtje zitten. En Bep vertelt van de brief en van Bob, die in haar huis komt logeren!

3. DE KAMER VAN BOB.

Natuurlijk vindt vader het ook goed, dat Bob komt. Met z'n drietjes praten ze er over, moeder, vader en Bep.

„Maar waar moet Bob slapen?” vraagt vader.

Moeder weet het wel. Moeder heeft al van alles bedacht.

„Het kantoor wordt Bobs slaapkamer. Daar zetten we het logeerbed, dat nu in de goedang ¹⁾ staat. En dan kan hij zich in de kamer van Bep wassen. Je zult zien, dat gaat best.”

De volgende dag gaan moeder en Bep samen aan het werk. Amat de huisjongen, en Isa de baboe, helpen ook mee.

Alle meubelen in het kantoor worden verzet. De schrijftafel gaat naar de achterkamer. De boekenkast

¹⁾ voorraadkamer.

wordt naar de voor-kamer gebracht.

Het is een rommel in huis! En Bep vindt het allemaal zo leuk en onge-woon! Ze bedenkt steeds nieuwe din-gen voor de kamer van Bob.

Ze brengt er boe-ken heen met mooie platen. Die mag Bob hebben.

Ze brengt de beer er heen en de spoortein. Die mag Bob ook hebben!

En aan de muren hangt moeder platen uit Beps ka-mer. Dat staat zo mooi!

Het is nu in Beps kamer een beetje kaal en leeg. Maar dat vindt Bep helemaal niet erg. Ze wil alles eerlijk delen met haar nieuwe vriendje.

Als vader thuis komt uit kantoor, is de kamer van Bob klaar. Vader kijkt eens rond.

„Het is hier echt gezellig, hoor,” zegt vader, „Bob zal het wel mooi vinden. En mag Bob heus je spoor-

trein hebben? En de beer? En die mooie boeken met platen? Meen je dat echt, Bep?"

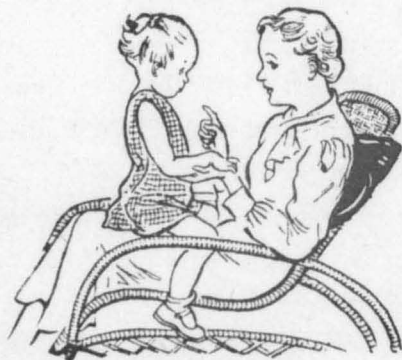
Bep knikt erg met haar hoofd.

Bep heeft geen strik in het haar. Ze heeft het zo druk gehad vandaag. Ze heeft geen tijd gehad om aan de strik te denken!

Vader kijkt Bep eens ernstig aan.

„En als Bob er mee gaat spelen? En als Bob het speelgoed niet dadelijk terug geeft, als jij er om vraagt? Ga je dan niet met hem kabbelen? Je kabbelt zo gauw met andere kinderen. Je bent er niet aan gewend je speelgoed met een ander te delen.”

„Bob en ik kabbelen nooit!” zegt Bep. Wat knikt dat hoofd van Bep! Wat weet ze zeker, dat ze geen ruzie zal maken met Bob!

Moeder lacht.

„Een enkel keertje mogen Bob en Bep wel eens kabbelen.”

Moeder trekt Bep op haar schoot.

„Wij moeten eens samen praten, meisje,” zegt moeder,

„Bep is blij omdat Bob hier komt. Maar ik denk, dat Bob helemaal niet blij is.”

„Waarom niet?” vraagt Bep. En ze kijkt heus een beetje boos.

Stel je voor . . . zo'n mooie kamer en zoveel speelgoed van Bep! En dan niet eens blij zijn!

„Zou jij blij zijn, als moeder ziek was? Zou jij blij zijn, als moeder naar het ziekenhuis moest? En als je helemaal alleen bij vreemde mensen moest wonen?”

Bep schudt haar hoofd. Nu begrijpt ze, wat moeder bedoelt.

Bep denkt: „Ik zal erg lief zijn voor Bob.”

4. DAAR IS BOB!

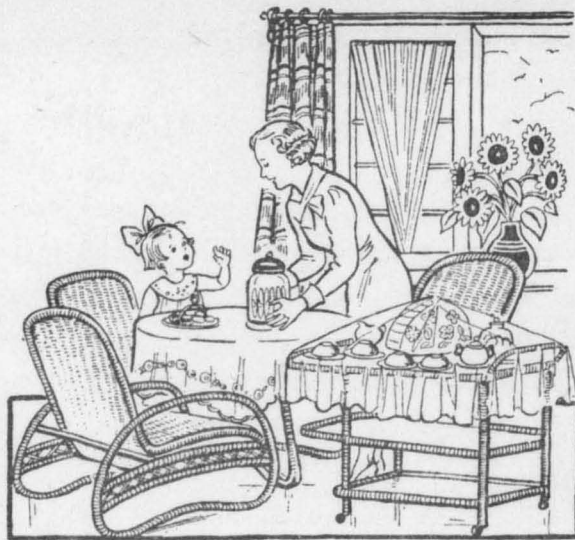
Bep zit weer op het muurtje voor het huis.

En ze heeft weer de mooie, witte strik in het haar. Maar ze zit nu niet stil en rustig op het muurtje. De strik ritselt telkens als ze haar hoofd beweegt.

„Pas op,” waarschuwt de strik, „anders glijd ik uit je haar!”

Maar nu luistert Bep daar niet naar.

Ze schuift heen en weer op het muurtje. Ze staat

telkens op. Ze loopt telkens naar de hoek van de straat.

Komt de auto er nog al niet aan? Wat duurt het toch lang!

Bep wacht op Bob.

Vader is naar het station gegaan. Hij haalt oom Wim en Bob van de trein. En moeder is binnen.

Bep loopt het huis in.

Is moeder al klaar met baden? Is moeder al aan-gekleed? Stel je voor, dat Bob komt en moeder is niet in de kamer!

Gelukkig, moeder is klaar. De thee is gezet en de koekjes staan op tafel. Vlug loopt Bep weer naar het muurtje. En juist als ze gaat zitten, komt er een auto aan. In die auto zitten vader en oom Wim. En tussen vader en oom Wim zit een klein jongetje.

Waarom loopt Bep nu niet vlug naar de auto?

Waarom loopt ze naar binnen?

Waarom verstoopt ze zich achter moeder? Is ze verlegen? Ja hoor, die wilde, brutale Bep is verlegen!

Wat zou Frits haar plagen, als hij dat zag!

Daar komen ze binnen... oom Wim en Bob. Vader loopt achter hen.

Moeder geeft oom Wim een hand. Ze strijkt Bob over zijn hoofd. En ze praat druk tegen oom. Ze wil van alles weten!

Hebben ze een goede reis gehad? En hoe is het met tante Gerda?

Bob staat achter oom Wim. Bep staat achter moeder. „Kom,” zegt vader, „niet zo flauw doen, Bep. Geef oom een hand en zeg Bob goedendag.”

Bep geeft oom een hand. Maar van Bob wil ze niets

weten. Ze kruipt weer achter moeders stoel. En Bob wil niets van Bep weten. Hij blijft dicht bij zijn vader staan.

De grote mensen kijken niet naar Bob en Bep.

Oom gaat zitten. Vader houdt hem de stopfles met sigaren voor. Oom Wim en vader steken allebei een sigaar op. En moeder gaat thee schenken.

Bep gluurt om de hoek van de stoel naar Bob.

Bob gluurt langs zijn vader naar Bep.

Dan trekken ze allebei vlug hun hoofd terug. Ze kijken allebei de andere kant uit.

O, wat doen ze flauw, die Bep en die Bob!

5. EEN SAAIE JONGEN EN EEN AKELIG KIND!

Moeders ene hand pakt de schouder van Bob. Moeders andere hand pakt de schouder van Bep.

„Kom,” zegt moeder, „we gaan samen naar de kamer van Bob. We zullen Bob eens laten zien, hoe gezellig het daar is.”

Bob blijft staan. Hij kijkt

naar zijn vader. Hij wil liever niet mee. Maar oom Wim knikt. Dat betekent: „Ga maar gauw mee met tante en met Bep!”

Oom Wim kijkt ook een beetje streng. En dat betekent: „Niet zo kinderachtig doen!”

Moeder praat tegen Bob.

„Kijk eens, hier is je bed,” zegt ze, „een groot bed, zie je wel? Een kinderledikant hadden we niet. Maar dat is ook niet nodig. Je bent al zo groot. En hoe vindt je die platen aan de muur? Die zijn van Bep. Bep heeft alles eerlijk met je gedeeld.

Daar liggen ook mooie boeken op tafel. En de spoor-trein en de beer mogen bij jou in de kamer blijven!”

Bob zegt niets. Hij kijkt maar in het rond.

Moeder laat Bep en Bob alleen in de kamer. Moeder denkt: „Misschien gaan ze dan spelen. Misschien praat hij wel tegen Bep.”

„Je mag mijn speelgoed niet houden, hoor,” zegt Bep als moeder weg is, „je moet het me eerlijk terug geven.”

Bep is niet erg aardig tegen haar gast. Dat vindt Bob zeker ook. Hij kijkt haar boos aan.

„Ik wil jouw speelgoed helemaal niet hebben,” zegt hij, „en als mijn vader straks weg gaat, ga ik mee.”

„O, niet waar... je moet hier blijven, bij ons!” roept Bep.

„Dat doe ik toch niet. Ik spring in de auto als hij weg rijdt!”

Bep kijkt Bob eens aan. Zou hij dat durven?

„Mijn vader houdt je vast,” dreigt Bep.

„Mijn vader is veel sterker dan jouw vader,” zegt Bob.

Nu weet Bep zeker, dat hij jukt. Niemand is zo sterk als haar vader.

„O, jij jukt! Als moeder dat hoort, is ze boos. Je mag niet jokken. En mijn vader is de sterkste vader in de wereld.”

„O nee, mijn vader is veel sterker!”

„Het is niet waar!”

„Het is wel waar!”

Wat kijken die twee elkaar kwaad aan! Zullen Bep en Bob vriendjes worden? Zullen ze kunnen spelen zonder kibbelen?

Je kunt het haast niet geloven, als je naar hun gezichten kijkt. Maar Bep is nooit lang boos.

„Ga je mee buiten spelen?” vraagt ze. „Buiten zijn Frits en Jo en Greet. Zullen we verstoppertje doen met z'n allen?”

Bob schudt zijn hoofd.

„Nee, ik wil niet. Ik blijf hier bij vader.”

„Je bent een nare, saaie jongen!” zegt Bep. Ze is erg boos.

„En jij bent een akelig kind!” zegt Bob.

Is Bob ook boos? Nee, hij is alleen maar erg verdrietig.

Hij zou zo graag met zijn vader mee terug willen gaan.

Hij wil naar huis en naar moeder!

6. EEN FLINKE JONGEN.

Oom Wim blijft niet lang.

Hij moet ook nog naar andere mensen toe.

Hij slaapt vanavond in een hotel. Morgenochtend gaat hij terug. Heel vroeg, als Bob nog slaapt.

Oom blijft wel brood eten. Bob zit naast zijn vader aan tafel.

Als ze allemaal klaar zijn met eten, staat oom op.

„Kom,” zegt hij, „nu moet ik weg. En Bep en Bob gaan zeker al gauw naar bed.”

Bob houdt de hand van zijn vader heel stijf vast. Hij kijkt vader aan.

„Laat me mee gaan, terug naar huis?” wil hij zeggen.

Oom Wim legt zijn grote hand op de kleine schouder van Bob.

„Weet je nog, wat je moeder beloofd hebt, Bob?” vraagt hij. „Je hebt moeder beloofd, dat je flink zou zijn, dat je niet zou huilen. En flinke jongens doen eerlijk, wat ze beloofd hebben, is het niet?”

Bob knikt. Hij durft niet eens hardop te praten. Dan gaat hij vast huilen. En hij wil niet huilen, waar Bep bij is.

Oom Wim tilt Bob hoog op. Hij geeft hem op iedere wang een zoen. „Je bent vaders grote kerel!”

Oom Wim gaat weg met een taxi. Vader en moeder en Bep wuiven hem na.

Bob wuift niet. Hij staat voor het huis. Zijn armen houdt hij stijf tegen

zijn lijf. En over zijn wangen rollen twee dikke tranen omlaag.

Bep kijkt naar Bob. En Bob veegt gauw met zijn mouw langs zijn gezicht. Hij slikt en hij slikt nog eens. Gelukkig, hij hoeft niet te huilen.

Bep heeft medelijden met Bob. Stel je voor, dat zij eens alleen bij een vreemde oom en tante moest blijven. Wat zou ze huilen, als vader weg ging!

Bob ligt die avond het eerst in bed. Bep mag hem even goedenacht zeggen van moeder. Maar hij heeft zijn hoofd weggestopt in het kussen.

Hij wil Bep niet eens aankijken. Hij heeft zo'n vreselijk verdriet. Hij voelt zich zo erg alleen!

Hij kan het heus niet helpen, dat hij huilt.

Bep wil iets bedenken om Bob te troosten. Ze loopt naar de speelgoedkast. Ze kijkt eens naar haar Harlekijn. Harlekijn is haar liefste pop. Hij heeft zo'n grappig gezicht. Ze moet altijd lachen als ze naar Harlekijn kijkt. En hij heeft een mooi pak aan met rode en groene ruiten.

Bep houdt erg veel van Harlekijn. Het is wel erg, om hem weg te geven!

Dan pakt ze vlug de pop en loopt naar Bob terug.

„Hier,” zegt ze, „hier heb je Harlekijn. Hij is de leukste van allemaal. En hij is geen echte pop. Een jongen kan er best mee spelen. Echt, hoor! Het is een jongens-harlekin. Je mag hem houden!”

Bob tilt even zijn hoofd op. Zijn gezicht is rood van het huilen.

Hij kijkt naar Harlekijn. En Harlekijn lacht tegen hem. Het is net, of hij knipoogt. Vlug grijpt Bob de pop en dan duwt hij zijn gezicht weer in het kussen.

Moeder komt binnen om de klamboe ¹⁾ in te stoppen.

Moeder brengt Bep naar bed.

„Bob is een echte flinke jongen, vind je niet!” vraagt ze aan Bep.

„Nou, en of!” zegt Bep, „hij huilt maar een heel klein beetje. Je kunt het haast niet zien.”

7. DE VOLGENDE MORGEN.

De volgende ochtend is Bobs verdriet over. Gelukkig maar!

Als vader naar kantoor is, gaan moeder en de kinderen samen ontbijten.

Heel rustig en gezellig.

„Wat wil je op je boterham, Bob?” vraagt moeder.

Bob kijkt eens naar wat er op tafel staat. Thuis zijn er weer heel andere dingen. Thuis krijgt hij honing. Hier krijgt hij palmsuiker.

O, en pindakaas! Dat vindt hij fijn. Bob eet thuis maar twee dunne boterhammetjes. Bij tante eet hij er wel vier. Bep kijkt met grote ogen naar Bob.

„Wat kan jij veel eten,” zegt ze.

„Ik ben ook een jongen!” zegt Bob. Maar moeder

¹⁾ muskietengaas om een bed.

vindt dat meisjes ook veel moeten eten. Meisjes moeten ook groot en sterk worden.

Naast het bord van Bob zit Harlekijn, zo maar op tafel. Bob en Harlekijn zijn vrienden geworden. Bep kijkt eens naar Harlekijn.

Die is nu alleen nog maar van Bob. Hij is helemaal niet meer van Bep.

Ze heeft een klein beetje spijt. Ze had Harlekijn toch ook wel een dag aan Bob kunnen geven. Of een week. Nu is ze hem helemaal kwijt. En ze houdt nog steeds zoveel van Harlekijn!

Harlekijn kijkt naar Bep. Hij lacht. Knipoogt hij heus tegen Bep?

Ineens moet Bep ook lachen. Ze begrijpt best, wat Harlekijn bedoelt.

„Dat hebben we toch maar netjes gedaan, wij samen,” wil Harlekijn zeggen, „jij gaf mij aan hem en ik heb hem getroost. Zie je wel, dat hij heus kan lachen en praten? En dat hij niet meer huilt? Ben je tevreden over me?”

Bep knipoogt terug. Niemand ziet het... het was maar een klein knipoogje. Harlekijn en Bep hebben samen een geheim. En Bep heeft er helemaal geen spijt meer van, dat ze Harlekijn aan Bob gaf.

„Kom,” zegt moeder, „gaan jullie nu maar in de tuin spelen. Het is nog niet zo erg warm. Straks ga ik een paar boodschappen doen met jullie.”

Bob kijkt naar het grasveldje achter het huis.

„Dat is toch geen tuin,” zegt hij, „daar kun je niet spelen.”

„Het is wel een tuin. Kijk maar, er staan bloemen in. En zulke mooie... zonnebloemen en afrikaantjes. Moeder en ik hebben ze zelf gezaaid,” vertelt Bep.

„Bob moet nog wennen aan de tuinen in de stad,” zegt moeder tegen Bep, „waar hij woont, staan de huizen heel ver van elkaar af. Het huis, dat het dichtst bij is, is nog wel vijf minuten lopen ver. Bob woont

immers boven, in de bergen. Zijn huis staat in een erg grote tuin. Die tuin is bijna zo groot als het parkje met de vijver. Je weet wel, het parkje waar jij 's middags vaak speelt."

„O," Beps mond gaat open van verbazing, „heeft

hij zo'n grote tuin om in te spelen. Wat fijn, hè moeder?"

„Ja, maar in de stad zijn weer andere dingen, die ook mooi en prettig zijn.

Dingen, die Bob thuis niet heeft. En hier zijn veel meer kinderen om mee te spelen. Bob speelt thuis altijd alleen. En als we straks naar de toko gaan, zul je

eens zien, hoe mooi Bob die vindt."

Bep is al weer gerust gesteld.

Bep en Bob gaan samen de tuin in.

„Waar zijn de dieren?" vraagt Bob, „hebben jullie geen dieren hier?"

„Ja," knikt Bep ernstig, „we hebben tjitjaks ¹⁾ en muskieten. En er is een tokéh ²⁾ achter het huis. En in de tuin zijn ook nog slakken en wormen en spinnen."

Bob kijkt eens naar Bep. Houdt ze hem voor de mal? Nee hoor, ze lacht hem helemaal niet uit!

„We hebben thuis een paard," vertelt Bob, „dat staat in de stal. Hij heet Moor. En in huis hebben we een hond en een poes. De hond heet Pret. Zo heeft vader hem genoemd, omdat hij altijd pret heeft. Hij stoeit zo graag. Je kunt van alles met hem spelen. O, en we hebben ook een kaka! ³⁾ Die heet Flip. Hij zegt „goedenmorgen allemaal!" En hij kan ook zeggen „lang zal Bobbie leven!" Vind je dat niet leuk?"

Bep vindt alles leuk, wat Bob vertelt van zijn huis.

„Mag ik ook eens bij jou logeren?" vraagt ze.

Daar schrikt Bob van. Hij weet niet, of hij dat wel leuk zou vinden. Hij weet nog niet, of Bep heus aardig is.

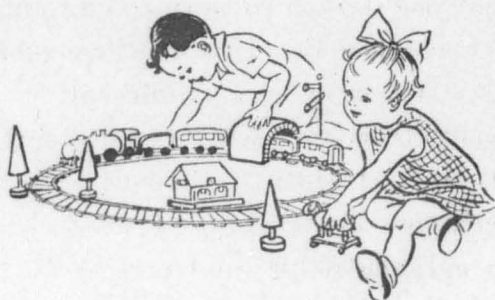
¹⁾ muurhagedis. ²⁾ grotere soort muurhagedis. ³⁾ papegaai.

„Ik weet 't niet, hoor,” zegt hij, „misschien vindt mijn moeder dat niet goed.”

„Vraag het haar dan eens.”

„Ja later,” zegt Bob, „laten we nu eerst maar wat gaan spelen... zullen we hier op de tegels met de trein gaan spelen?”

Dat vindt Bep goed.

8. BOB EN BEP GAAN NAAR DE TOKO..

„Handen wassen!” zegt moeder tegen Bob en Bep, „we gaan uit, we gaan boodschappen doen!”

„Hoe moet dat nu?” vraagt Bep, „anders gaan we altijd op de fiets.

Er kunnen toch geen twee kinderen achter op de fiets zitten?”

„Dat is wel heel erg naar voor je,” plaagt moeder, „want nu moeten we met een taxi gaan. Dat vind je immers zo akelig?”

„Ha, fijn!”

Bep springt door de kamer van plezier.

Moeder roept de kebon.¹⁾

„Tjoba panggil taxi,” zegt ze tegen hem. En de kebon loopt naar de straat. Hij steekt twee vingers in zijn mond. Hij fluit heel hard en schel.

„Aj, wat kan hij dat goed!”

Bob wil het dadelijk ook proberen. Hij blaast op zijn vingers.

Maar fluiten doet hij niet. Hij sist alleen maar een beetje.

Kijk, daar is al een taxi! Ze stappen in en rijden weg.

„Wat zijn hier veel huizen, hè tante?” zegt Bob. „Wat is het hier druk!”

Dat heeft hij gisteren al gezien. Maar nu rijden ze door nog drukker straten. Langs hen heen gaan

¹⁾ tuinjongen.

trams en auto's, fietsen en motorfietsen. Wat een lawaai! Bob heeft nog nooit zo'n lawaai gehoord. Daar waar hij woont, is het altijd erg stil. Je ziet er geen trams en geen auto's. Daarom is Bob een beetje bang voor het lawaai.

Hij kijkt naar tante Loes. Bep zit aan de andere kant van tante en kan hem niet zien. Hij schuift gauw zijn hand in de hand van tante. Hij houdt die hand stijf vast.

Gelukkig, tante doet net of ze het niet merkt. En Bep kan het lekker toch niet zien!

O, wat belt die tram hard! En twee auto's rijden langs, vlak achter elkaar. Hup, hup! Ze toeteren heel hard.

„Ik ga de auto's tellen,” denkt Bob.

Een ... twee ... daar drie achter elkaar! Dat is vijf! En van de andere kant komen er wel vier ... dat is negen! En nog twee! Het zijn er wel honderd. En Bob kan maar tot honderd tellen. Daar gaat ook een autobus.

Wat maakt die een herrie!

Die telt wel voor vier auto's! Nee hoor, Bob houdt op met tellen.

Het gaat toch allemaal veel te vlug!

De taxi stopt in een smalle straat. Langs de rand staan lange rijen auto's. Er lopen hier erg veel mensen.

Bom! Bob loopt pardoes tegen een dikke Chinees op.

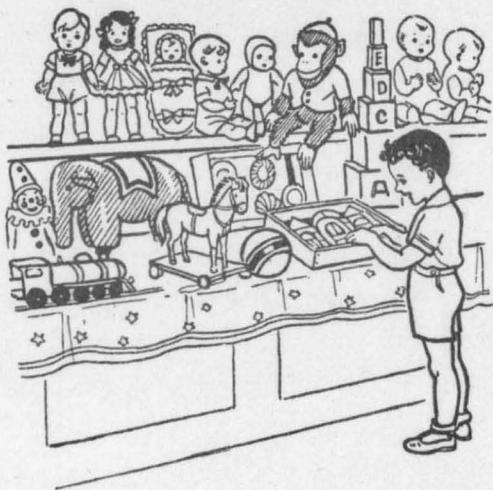
„Uitkijken, opletten!” zegt tante, „je kunt hier niet lopen dromen, Bob!”

Bob wil wel uitkijken en opletten, maar het is zo moeilijk. Telkens moet hij omkijken. Hij ziet zoveel dingen tegelijk.

Wat staan de huizen in deze straat dicht op elkaar.

Hier zijn helemaal geen tuinen. Ook geen kleine grasveldjes, zoals bij tante.

Dwars over de straat zijn dikke, witte strepen getrokken.

Tussen de strepen staat een agent. Telkens laat hij de auto's stoppen voor de strepen.

En dan wenkt hij tegen de mensen die lopen. Die mogen dan oversteken.

„Dat is slim bedacht,” vindt Bob.

Bep en Bob gaan samen met moeder een grote toko in. Die toko ¹⁾ is net een heel grote kamer. Nee, het is geen kamer, het is een zaal!

Er staan veel toonbanken in, wel veertig.

Zo iets heeft Bob nog nooit gezien. Hij kijkt erg verbaasd, hij wil telkens stil staan om te kijken. Hij kijkt omhoog. Wat is dat dak hier hoog! Hij kijkt om

¹⁾ winkel.

zich heen. Wat lopen hier veel mensen rond!

Tante Loes stapt vlug door. Ze weet precies bij welke toonbank ze moet zijn. En Bep loopt mee. Die weet hier ook goed de weg.

Bob ziet een toonbank met speelgoed. Wat staat daar een prachtige blokkendoos! Wat een grote! Hij gaat er heen. Hij raakt met zijn vinger de grote blokkendoos aan. Er naast staat een houten paard, een wit paard, een schimmel! En dan zijn er nog locomotieven.

Er liggen ook glimmende ballen... rode en groene.

„Tante Loes...” zegt Bob, „thuis heb ik een echte voetbal!”

Maar tante is er niet. Hij kijkt om zich heen. Nergens ziet hij tante Loes, nergens ziet hij Bep.

Zijn ze al weg? Zijn ze al terug naar de taxi? Vreselijk, nu is hij hier helemaal alleen met al die toonbanken en al die mensen!

Bob ziet wit van schrik. Hij wil wel heel hard om tante roepen. Maar dat durft hij niet.

De tranen komen hem in de ogen.

Hij is verdwaald!

9. TERUGGEVONDEN!

Een oude dame blijft voor Bob stil staan.

„Wat is er, jongetje, waarom huil je? Ben je je moeder kwijt geraakt?”

„Tante Loes...” zegt Bob met een snik.

De oude mevrouw neemt hem bij de hand. Ze brengt hem naar de deur van de toko.

„Je moet niet bang zijn, hoor. Je tante vindt je vast terug. Je kunt hier niet verdwalen. Als je hier stil blijft wachten, komt je tante vanzelf terug.”

„Bob! Bob!” hoort Bob ineens hard roepen. Daar komt Bep al aanhollen. En achter haar loopt tante Loes. Tante ziet rood van het harde lopen.

„Jongen, is dat schrikken! Je moet bij me blijven, Bob! Huil nu maar niet meer. We zijn alle drie bij elkaar. Ik was bang, dat je de straat was opgegaan. Dan hadden we je niet zo gauw terug gevonden.”

Bob veegt met zijn hand de tranen van zijn gezicht. Nu ziet Bep, dat hij alweer huilt.

Wat zal ze wel van hem denken?

Hij probeert gauw te lachen.

Tante gaat betalen bij de kassa. Bob zorgt nu wel, dat hij vlak bij haar blijft.

„Nu gaan we gauw naar huis,” praat tante Loes, „en dan drinken we thuis een glaasje stroop.¹⁾ En we nemen er een koekje bij. Dat is goed om de schrik te vergeten.”

En weer rijden ze met een auto door straten en over pleinen.

Bep wijst Bob het parkje, waar ze 's middags gaat spelen.

„Er is een groot grasveld,” vertelt ze, „en er is een vijver. Daar zwemmen eenden in. Mogen we vanmiddag brood aan de eenden geven, moeder?”

Moeder knikt.

Bob moet denken aan de eenden thuis en aan de grote ganzen.

¹⁾ limonade.

Hij denkt aan de kippen en aan Flip, de kaka.¹⁾ Zouden ze hem missen? Moor het paard, mist hem vast! Die kreeg altijd suikerklontjes van hem. En Pret mist hem natuurlijk ook. Pret heeft nu niemand om mee te spelen.

Bob moet er van zuchten.

„Vond je het prettig om mee naar de toko te gaan?” vraagt tante.

Bob knikt.

„Ja, het is fijn om in een auto te rijden. En... enne... er was zulk mooi speelgoed in de toko.”

„Vind je het al een beetje prettig bij ons?”

Daar moet Bob even over denken. Dan knikt hij weer met zijn hoofd.

Ja, hij vindt het eigenlijk toch wel leuk bij tante en bij Bep!

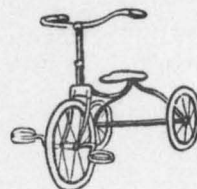
10. TREINTJE SPELEN MET DE FIETS.

Het glas stroop is leeggedronken. Het koekje is opgegeten.

„Wat gaan we nu doen?” vraagt Bob.

„Laten we met de fiets gaan spelen,” zegt Bep, „kom

¹⁾ papegaai.

maar, de fiets staat in de goedang.”¹⁾

De fiets van Bep is een fiets met drie wielen. Hij is rood geverfd.

Het stuur is van nikkel, de bel is ook van nikkel. Als de fiets in de

zon staat, glimt hij prachtig.

„He, wat mooi!” roept Bob, „wat een fijne fiets, zeg. Ik heb geen fiets.”

Daar is Bep blij om. Bob heeft een paard en een hond en een kaka thuis. Maar zij heeft een fiets en die heeft Bob niet.

„Jij mag er ook mee spelen. Ga maar mee, dan gaan we naar de straat.

Voor het huis kun je wel spelen. Daar is schaduw.”

Ze gaan samen naar de straat. Bep wil aan Bob laten zien, hoe goed ze fietsen kan. Ze rijdt heel hard van de ene hoek van de straat naar de andere.

„Wat kan ik het vlug, hè? Kijk, ik kan ook achteruit! Wil jij het nu eens proberen?”

Bob gaat op de fiets zitten. Fietzen is toch niet zo gemakkelijk als hij dacht. Hij trapt heel vlug. De peda-

¹⁾ voorraadkamer.

len gaan in het rond. Hij gaat wel hard, maar hij vergeet te sturen. Bom! Daar botst de fiets tegen een boom.

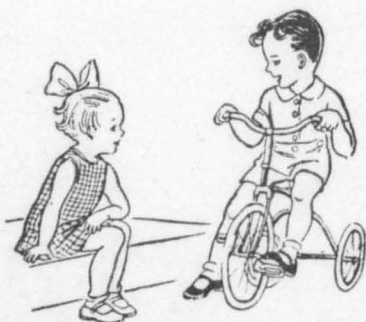
Het duurt wel vijf minuten voor Bob kan fietsen en sturen tegelijk.

„Zullen we met de fiets treintje spelen?” vraagt hij aan Bep. „Dan ben ik de machinist.”

„Machinist? Wat is dat?”

„Dat is de man, die op de locomotief staat. Hij moet zorgen dat de trein goed rijdt. Hij is altijd zo zwart! Fijn! Ik zou best een echte machinist willen zijn.”

„Ja, maar als jij machinist bent, mag jij altijd rijden. Nee hoor, dat wil ik niet. Ik wil ook machinist zijn.”

„Jij mag de chef van het station zijn. Dat is ook fijn.”

„Wat is dat nu weer?”

„Weet je dat niet eens? Ben je nog nooit met de trein meege-weest?”

Ik lekker wel! De stationschef is de baas in het station. Als de trein weg mag rijden, steekt hij een bordje op... een rond bordje op een stok.”

„Ja maar, wij hebben geen rond bordje op een stok. Nee hoor, ik wil ook machinist zijn. Dan moet jij maar chef zijn.”

„Je *hoef*t geen bordje op te steken. Je kunt ook fluiten. Wacht!”

Bob zoekt in zijn zak. In de zakken van Bob zitten allerlei dingen.

Knikkers en spijkers en een stuk krijt en een touw. En ook een nikkelen fluitje. Bob blaast er op. Het lijkt wel, of de kebon een taxi roept.

Daar komt heus al een taxi aanrijden.

De chauffeur kijkt naar Bob en Bep. Hij begrijpt er niets van. Heel langzaam rijdt hij door.

Hij kijkt nog eens achterom.

11. EEN SPOORWEGONGELUK!

Bob en Bep hebben pret om die domme chauffeur. Ze moeten toch zo lachen! Wat hebben ze hem gefopt met hun fluitje!

Moeder heeft het ook gezien. Ze komt naar buiten.

„Niet weer doen, Bob! Anders krijgen we een heleboel auto's voor het huis.”

Bob bergt het fluitje maar weer op.

„Nou, laten we dan om de beurt machinist zijn. En de trein rijdt van de ene stad naar de andere stad.”

„Ja, de ene hoek van de straat is Batavia en de andere hoek is Soerabaja. Frits zegt: dat is een grote stad en Frits weet het goed, hij zit al in de derde klas. En Bandoeng is ook een grote stad en Semarang ook!”

„Goed dan, dan rijden we van... van Batavia... naar... Soe... Soe...”

„Soerabaja,” zegt Bep weer.

Bob knikt. Hij vindt Bep eigenlijk erg knap. Het zijn zulke moeilijke namen en ze weet ze zo goed.

Bob mag eerst machinist zijn. Hij kan al achteruit rijden met de fiets. Hij stuurt precies langs de rand. Maar bij de hoek stapt hij af en dan tilt hij de trein zo maar op.

„Dat moet je niet doen,” roept Bep, „je moet draaien, zeg! Of durf je dat niet? Wacht, ik zal het je wijzen. Kijk zo!”

Ja, Bep kan het wel. Ze maakt een mooie bocht. Maar ze heeft de fiets ook al een hele poos.

Wacht maar, Bob zal het ook zo doen! En als Bob weer in Batavia is, stapt hij niet uit de locomotief. Hij maakt ook een mooie bocht.

Hij probeert het tenminste.

Hij heeft het er warm van. De druppeltjes glijden langs zijn wangen. Zijn handen knijpen om het stuur. Maar hij draait toch heus!

„Oooo! Help, help! Bep!”

Precies op de rand van de straat zijn de wielen van de trein.

Bommerdebom! Daar valt de locomotief. Daar valt de machinist.

En de andere machinist komt hard aanlopen.

„Een spoorwegongeluk! Help, help! Heb je je bezeerd, machinist?”

Bob heeft een schram op zijn knie. Zijn ene vinger bloedt ook een beetje. Maar het is niet erg.

Ze tillen gauw de locomotief op.

„Zet hem op de reëls!” zegt Bob, met een heel ernstig gezicht.

„Is hij stuk?” vraagt Bep.

Nee, hij is niet stuk. Maar ze spelen, dat hij stuk is.

„We moeten de locomotief omkeren,” vindt de machinist, „we moeten hem maken. De wielen zijn kapot.”

De andere machinist helpt hem bij het werk.

Het is een heel karwei. Oef, wat hebben ze het warm!

Eindelijk is de locomotief weer heel. Bep rijdt vlug naar Soerabaja.

En als ze terug komt in Batavia, stapt de andere machinist weer op de trein. Ze hebben vuile handen en vuile gezichten. Maar dat hindert niet. Ze spelen fijn.

Amat, de huisjongen komt hen roepen. Ze moe-

ten binnenkomen. Ze moeten gaan baden.

„Jammer!” zegt Bep.

„Maar morgen spelen we weer treintje,” troost Bob.

12. HET EIND VAN DE DAG.

Nu is het avond. Het is zeven uur. Voor Bep en Bob is de dag bijna om. Ze hebben buiten gespeeld met Frits en Jo en Greet. Ze zijn moe en slaperig. Moeder helpt hen vlug met wassen. En dan gaan ze aan tafel zitten om brood te eten.

Naast Bobs bord zit natuurlijk Harlekijn.

Bep vindt het erg leeg naast haar bord. Ze gaat gauw Noortje halen.

Noortje is een lieve pop met blonde krullen. En Noortje zit nu naast Beps bord.

„Eet je weer vier boterhammen?” vraagt Bep aan Bob.

„O ja, ik eet er wel vijf! Ik vind de pindakaas hier zo lekker.”

„Dan eet ik er ook vijf. Moeder, ik wil vijf boterhammen eten.”

„Eerst maar eens kijken of je dat kan,” vindt moeder, „we eten maar een boterham tegelijk.”

Vader gaat naast Bob aan tafel zitten.

„Je bent al een beetje gewend, hè?” zegt hij tegen Bob, „je kijkt ook veel vrolijker. Gisteren dacht ik: wat is dat een stil jongetje! Wat kijkt hij boos. Maar nu heb ik toch gezien, dat je kunt praten en lachen.”

„Ja,” vertelt Bep, „en vechten kan hij ook, vader! En met krijgertje spelen heeft hij Frits gepakt. Dat kan ik niet eens.”

Bob lacht trots.

Het naar bed gaan vindt hij nog wel akelig. Het is

naar om alleen in bed te liggen in een vreemde kamer. Gisterenavond moest hij telkens aan huis denken, aan moeder en aan vader. En dan begon hij steeds te huilen. Maar vanavond zal hij niet huilen in bed. Hij zal aan de fiets denken en aan andere prettige dingen.

„Morgen gaan we weer treintje spelen, hè?” zegt hij tegen Bep.

Bep knikt. Ze mag niet praten, want ze heeft een hap brood in haar mond. Maar haar ogen glimmen. Fijn, morgen weer treintje spelen met de fiets!

„Hebben jullie veel gekibbeld vandaag?” vraagt vader.

Bep kijkt naar Bob en Bob kijkt naar Bep. Ze zeggen maar niets.

„Ze hebben wel veel gekibbeld,” vertelt moeder aan vader, „maar ze worden gelukkig weer gauw goed op elkaar.”

„Het is ook moeilijk voor Bob en Bep,” vindt vader „Bob heeft geen broertjes en zusjes. En Bep heeft ook geen broertjes en zusjes.

En nu moeten ze ineens doen of ze broertje en zusje zijn. Daarom kibbelen ze natuurlijk. Maar het went wel. Denk je niet, Bep? Denk je niet, Bob?”

Ja, Bep en Bob denken allebei, dat het wel wennen zal.

Na het brood-eten moeten Bep en Bob nog even handen wassen in Beps kamer.

„Wil je wel iedere dag met me spelen?” vraagt Bep aan Bob.

Bob knikt. Hij droogt zijn handen goed af aan de handdoek.

Hij zegt: „Ja, we moeten maar echt broertje en zusje worden, hè? Wil jij wel? Ik wil wel!”

Ja, Bep wil ook graag. Ze wou altijd zo graag een

broer hebben. Nu is Bep helemaal blij!

„Kom Bob,” roept moeder, „ik zal jouw klamboe ¹⁾ eerst instoppen. Stap maar gauw in bed.”

„Mag Harlekijn op een stoel voor mijn bed zitten?” vraagt Bob.

Het mag van tante. En Noortje mag op de stoel voor Beps bed.

„Dag,” zegt Bob tegen Bep.

„Nacht,” zegt Bep tegen Bob.

Daar gaat Bob. Hij draagt Harlekijn onder zijn arm. De kop van Harlekijn steekt onder de arm van Bob uit.

Harlekijn knipoogt en lacht. O, wat trekt die malle Harlekijn een gek gezicht!

„Ik zal wel goed op hem passen,” knikkebolt hij tegen Bep, „ik zal wel zorgen dat hij niet weer gaat huilen.”

„Nacht Harlekijn,” roept Bep nog.

Bob laat Harlekijn met zijn hand wuiven naar Bep. Het slappe handje van Harlekijn wuift om de hoek van de deur.

¹⁾ muskietengaas om een bed.

„Daaag! Daaag!”

En nu is de eerste dag voorbij.

Buiten is het al donker. Aan de lucht staan de sterren. En midden tussen de sterren staat de maan.

De maan kijkt omlaag naar het huis van Bep.

„Zie zo,” zegt de maan tegen de ster die het dichtst bij hem is, „zie zo, Bob en Bep zijn vandaag echte vriendjes geworden.”

13. EEN BRIEF VOOR BOB.

Bob en Bep spelen in de voorkamer op de grond.

Bob heeft een garage gebouwd van blokken. Daar staat een kleine blauwe auto in. Dat is de auto van Bob. En Bep heeft een huis gebouwd.

Moeder zit bij het open raam. Ze stopt een witte sok van Bep. Er zat een groot gat in die sok.

„Ik bouw een groot huis,” zegt Bep tegen Bob, „ik maak er nog wel vier kamers bij. En een keuken... en een mandikamer! ¹⁾ Kijk eens, wat een groot huis hebben mijn poppen, hè?”

Bob kijkt naar het huis van Bep. Ja, het is erg mooi en erg groot.

¹⁾ badkamer.

„Ik bouw ook een huis! Naast de garage,” zegt hij, „geef mij nog eens wat blokken aan.”

Stap... stap... stap...!

Daar komt iemand aan over de grote stenen van het tuinpad.

„Pos!” zegt een stem. Om de hoek van het raam komt een hand te voorschijn. Die hand geeft moeder een brief aan.

„Tabeh, 'nja!"¹⁾ zegt de brievenbesteller. Hij gaat weer verder met zijn pak brieven.

Moeder maakt vlug de brief open.

„Het is een brief van je moeder, Bob. En er zit een klein briefje in voor jou. Kijk eens!"

„Wilt u de brief voorlezen, tante?" vraagt Bob. Hij komt dicht bij tante's stoel staan. En Bep gaat aan de andere kant van de stoel staan. Ze wil ook luisteren naar wat de moeder van Bob schrijft.

„Lieve Bob," leest moeder voor, „ik dank je wel voor de mooie prent-briefkaart die je me gestuurd hebt. Dat was een verrassing, hoor! Het gaat gelukkig heel

goed met mij, Bob. Ik ben al bijna beter. Ik moet nog een paar weekjes in het ziekenhuis blijven. Als die weekjes om zijn, ga ik weer naar ons huis. En dan mag jij ook weer thuis komen.

Je moet maar aan tante Loes vragen of Bep met je mee mag.

¹⁾ Dag, mevrouw.

Dan mag Bep een poos bij jou logeren. Dat zal je wel prettig vinden, is het niet? Zal je vooral steeds gehoorzaam zijn bij tante? En kibbel je niet meer zo erg met Bep? Dag lieve Bob, ik verlang erg naar je. Ben je veel gegroeid in die tijd? Doe maar de groeten van mij aan Bep. Daaag! Moeder."

Moeder kijkt Bob eens aan.

„Dat is een fijne brief, hè Bob? Heerlijk dat moeder zo gauw naar huis mag. Ik zal moeder schrijven dat je heus altijd gehoorzaam bent. En je kibbelt bijna nooit meer met Bep. Dat zal ik ook schrijven."

„Fijn, en ik mag bij Bob logeren!" roept Bep.

Bob vindt het ook fijn, dat Bep met hem mee gaat naar huis.

„Als je maar niet gaat huilen, Bep. Je bent nog nooit alleen uit logeren geweest," zegt moeder.

„Ik huil nooit! Ik ben al zo groot," zegt Bep.

Moeder lacht. En nu gaat moeder de brief van Bobs moeder lezen.

„Spelen jullie maar rustig door. Dan kan ik die dikke brief goed lezen. En hoor eens... vanmiddag gaan we samen naar het park. Vinden jullie dat leuk?”

Natuurlijk vinden ze dat leuk. Bep bouwt weer door aan haar huis. Bob steekt de brief van moeder in zijn zak.

Hij is erg blij met die brief, dat begrijp je!

14. MOEDER KAN NIET MEE.

Nu is het middag.

Bob en Bep zitten samen op het muurtje voor het huis.

Ze wachten op moeder. Straks gaan ze met moeder naar het plantsoen. Bep heeft Noortje bij zich. Noortje is haar liefste pop. Bob heeft Harlekijn bij zich.

Weet je nog wie Harlekijn is?

Voor dat Bob bij Bep kwam logeren, was Harlekijn van Bep.

Ze hield zoveel van hem.

Harlekijn is een grappige pop.

Hij lacht altijd. Soms is het net of hij knipoogt. En hij heeft een mooi pak aan met rode en groene ruiten.

Harlekijn is altijd vrolijk. Daarom hield Bep zo veel van hem.

En toen Bob pas bij Bep was, was hij helemaal niet vrolijk.

Hij vond alles naar. Hij wilde terug naar huis. En soms huilde hij. Bep had toch zo'n medelijden met Bob.

Daarom gaf ze Harlekijn aan hem. Voor altijd! Bob mocht hem houden!

Dat was lief van Bep, hè?

Daar komt moeder aan. Ze heeft een tas bij zich. In die tas bewaart ze brood voor de eendjes. Dat mogen Bob en Bep

straks aan de eenden geven.

„Kom,” zegt moeder, „laten we maar gauw gaan!”

Er houdt een auto stil voor het huis. Een mevrouw stapt uit de auto en gaat naar moeder toe.

Ach wat jammer, nu komt er bezoek voor moeder!

Hoe moet dat nu? Gaat moeder nu niet mee naar het plantsoen?

Nee, kijk maar, moeder praat druk met de mevrouw.

Ze gaat weer terug naar huis.

Bob kijkt naar Bep en Bep kijkt naar Bob.

Hun gezichten zijn helemaal niet vrolijk. Moeten ze nu thuis blijven?

Moeder roept de baboe.

„Baboe gaat met jullie mee naar het plantsoen,” zegt moeder tegen Bob en Bep, „maar denk er om, niet te dicht bij het water! En komen als baboe jullie roept.”

Ja, dat beloven Bob en Bep. Fijn, nu gaan ze toch naar het park. Met zijn drietjes gaan ze op weg, Bob, Bep en de baboe. Met zijn drietjes? Nee hoor, met zijn vijven. Noortje en Harlekijn zijn er immers ook bij.

En Bob draagt de tas met brood.

15. IN HET PLANTSOEN.

Er zijn veel kinderen in het park.

Frits en Jo en Greet zijn er ook. Zij wonen in het huis naast het huis van Bep. Met zijn vijven gaan ze de eenden voeren. Bep zet Noortje in het gras en Bob zet Harlekijn er naast.

Harlekijn kan de eendjes nu goed zien. Hij lacht. Hij knipoogt.

Maar de domme eendjes zien het niet eens.

Ze doen niets anders dan eten. Ze zijn toch zo gulzig. Met grote happen eten ze het brood op. De tas is gauw leeg.

„Zullen we verstoppertje spelen?” vraagt Frits.

Ja, dat willen ze allemaal wel.

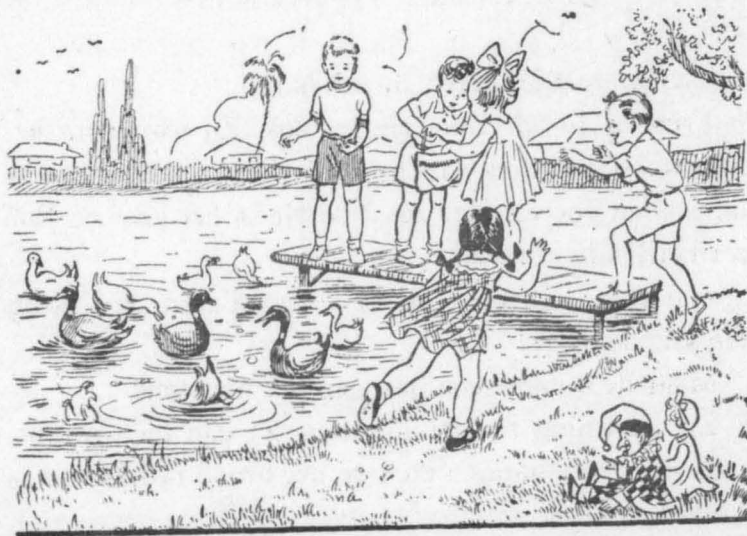
„Wacht even!” roept Bob. Hij raapt gauw Harlekijn op en zet hem bij baboe op de bank. Bep zet Noortje naast Harlekijn.

Er doen veel kinderen mee met verstoppertje spelen. Van alle kanten komen ze aanhollen.

„Ik doe mee!” roept er een.

„Ja, ik ook!” roept een ander.

Frits telt af. De kinderen gaan in een kring om hem heen staan.

Frits moet wel tien keer het aftel-versje opzeggen.
Zoveel kinderen zijn er.

„iene-miene-mutten,
tien pond grutten,
tien pond kaas,
iene-miene-mutten is de baas!
ie-wie-waai-weg!”

Jo blijft over.

Hij gaat met zijn gezicht tegen een boom staan. Hij telt tot honderd. De kinderen lopen allemaal vlug weg. Ze gaan zich verstoppen achter bomen en struiken en banken.

En op de bank, dicht bij de vijver, zitten Noortje en Harlekijn.

Baboe let niet op hen. Op poppen hoeft je toch niet te passen, vindt baboe. Er zijn nog twee andere baboes en ze zitten gezellig te babbelen met z'n drietjes.

Daar komt een klein kindje aangestapt. Een

heel klein kindje dat nog maar pas lopen kan.

„O mooi, mooi! Pop... mooi!” roept het kindje.

Ze stapt naar de bank. Ze grijpt naar Harlekijn. En Harlekijn lacht!

Het kindje pakt hem bij zijn been en trekt hem van de bank.

„Mooie pop, ikke hebben... ikke hebben!” babbelt het kindje.

Harlekijn hangt met zijn kop omlaag.

Maar hij lacht nog steeds. Die dappere Harlekijn!

Daar komt de moeder van het kindje aan.

„Kom gauw mee, kleine deugniet! Je mag niet weglopen!”

„Pop hebben! Mooie pop!” roept het kindje. Ze wil Harlekijn niet loslaten.

„Nee, die pop is van een ander meisje. Kom nu gauw, anders gaat mamma alleen weg, hoor!”

O, nu schrikt het kleine hummeltje. Ze laat Harlekijn los.

„Mee... ikke mamma mee!”

Daar ligt Harlekijn onder de bank. Hij ligt met zijn neus in het stof. Nu lacht hij niet meer. Nu kijkt hij helemaal niet vrolijk.

Arme Harlekijn!

En baboe ziet het niet eens. Die babbelt maar rustig door.

16. EEN REGENBUI.

De kinderen spelen maar door. Ze rennen en ze draven.

Ze hebben het erg warm, maar daar letten ze niet op.

En ze kijken ook helemaal niet naar de lucht.

Ze merken niet eens, dat de zon wegekruipt.

En baboe kijkt ook al niet naar de lucht.
Die heeft toch zoveel te praten met de andere baboes.

Ze vindt het echt gezellig in het plantsoen.

„Wacht maar!” zeggen de dikke wolken. „Wacht maar! We zullen wel maken dat jullie naar ons kijken. Wacht maar! We zullen jullie straks aan het schrikken maken!”

De wolken maken zich steeds dikker en donkerder.
Ze schuiven langzaam naar elkaar toe.

Kijk, er is nog maar een klein stukje blauw in de lucht!

„Weg, blauwe lucht ... weg, wij zijn vanmiddag de

baas!” brommen de dikke regenwolken. En nu schuiven ze ook voor dat kleine stukje blauw.

Pets ... pets!

Twee dikke druppels. Een op de bank en een op de neus van Noortje de pop!

Pets ... pets ... pets!

Drie dikke druppels. Een op de wang van Bep, een op de kraag van Bob, een op het oog van Frits.

Maar Bob en Bep en Frits merken het niet eens.
Die hollen maar!

Die rennen maar!

Pets-pets-pets ... rikke-tikke-tik!

Wel tien druppels, wel dertig druppels.

„Adoe!” ¹⁾ roept de ene baboe.

„Waah,” roept de andere baboe, „oedjan!” ²⁾

De baboes springen op. Ze roepen de kinderen.

„Njo ... nonnie! Lekas! Oedjan!” ³⁾

Daar komen ze al aanhollen. Bep en Bob, Frits en Jo en Greet, Hans en Gijs en Anneke ... en nog een heleboel andere kinderen.

„Gauw naar huis! Gauw! Kijk eens, wat een donkere lucht! O, en het begint te onweren!”

Baboe pakt Noortje in de ene hand en ze pakt de lege tas in de andere hand. Ze holt achter Bob en Bep aan.

De kinderen lachen en roepen tegen elkaar.

Ze vinden het wel leuk.

De regen tikt neer ... steeds maar dikke druppels. En steeds meer druppels!

Het begint te gieten!

Het haar van Bep is kletsnat! De kleren van Bob zijn drijfnat!

„Ajo! Lekas!” roept baboe maar.

De regen maakt zo'n lawaai. En het onweer maakt nog meer lawaai.

¹⁾ Och hemeltje. ²⁾ regen. ³⁾ Jongeheer, jonge juffrouw! Gauw! Regen!

De donder ratelt. Bom-re-bom!

Er komen grote plassen op straat. Bep struikelt en valt languit in een grote plas. Ze springt vlug op. Ze heeft zich niet bezeerd. Maar haar jurk is nu helemaal nat. Ze rent door. Ze kan Bob haast niet bijhouden! Bep en Bob hijgen en lachen!

Ja, ze lachen heus. Ze vinden het niets erg dat ze kletsnat worden.

Maar ...

Maar ...

Waar is Harlekijn?

17. VERDRIET OM HARLEKIJN.

Vader en moeder staan voor het raam.

Ze kijken uit naar Bob en Bep.

Moeder neemt Bob en Bep mee naar de mandikamer. ¹⁾ Ze helpt hen de natte kleren uitdoen. Ze wrijft hen lekker droog met een dikke handdoek.

Dan krijgen ze hun hansoppen aan!

„En nu maar gauw brood eten. Het is al laat!” zegt moeder.

Bob en Bep hebben een heleboel te vertellen.

Ze vertellen van de eenden, die zo'n honger hadden. En ze vertellen hoe fijn ze gespeeld hebben.

Maar ze eten ook! Die Bob eet wel vier boterhammen en Bep eet er drie.

En dan is het al weer tijd om naar bed te gaan.

Bep zoekt Noortje op. Die zit in een poppenstoel in de achtergalerij.

„O kijk toch eens, moeder. Noor is ook al zo nat.

¹⁾ badkamer.

Ik heb helemaal vergeten haar droge kleren aan te trekken.”

„Waar is Harlekijn?” vraagt Bob. Hij zoekt in de kamer. Hij zoekt in de achtergalerij. Hij zoekt in de speelgoedkast. Harlekijn is er niet.

„Vraag maar aan de baboe,” zegt moeder. „Die is nog achter.” „Boe!” roept Bob, „Boe, mana ¹⁾ Harlekijn?”

Boe schrikt er van. Ze houdt haar hand voor de mond.

Ze heeft Harlekijn vergeten mee te nemen. Ze heeft Noortje in de ene hand gepakt en de tas in de andere. En Harlekijn heeft ze op de bank laten liggen. Kassian! ¹⁾

Bob kijkt bedrukt. Wat is dat naar! Hoe kon hij Harlekijn ook vergeten mee te nemen?

Bep is boos. Harlekijn is toch ook nog een beetje van haar.

En nu ligt hij daarginds in de regen, helemaal alleen.

„Had dan zelf om Harlekijn gedacht!” zegt Bep tegen Bob.

¹⁾ waar is Harlekijn? ²⁾ Och, wat zielig!

Bob zegt niets. Het huilen staat hem nader dan het lachen.

„Hoe moet dat nu, tante?” vraagt hij. „Mag ik even naar het plantsoen terug?”

„Jongen, hoe kom je er bij? Door die regen? Stel je voor!”

En oom Piet schudt ook al met zijn hoofd. Nee hoor, geen denken aan!

„Dan moet je vanavond maar zonder Harlekijn gaan slapen, Bob. Morgenochtend zullen we dadelijk naar het plantsoen gaan.”

„Maar dan is hij helemaal kapot van de regen,” huilt Bep, „of misschien heeft een ander kind hem dan meegenomen.”

„Ja, dat is erg naar voor Harlekijn,” zegt moeder, „en ik denk, dat hij wel boos zal zijn op jullie. Maar het kan nu eenmaal niet anders.”

Bob en Bep zien aan moeders gezicht, dat het werkelijk niet anders kan.

Heel stil gaan ze naar bed.

En de stoel voor het bed van Bob is zo leeg!

18. BOB KAN NIET SLAPEN.

Nu is Bob alleen in zijn kamer.

Eerst ligt hij op zijn linkerkant. Dan draait hij zich om op zijn rechterkant. Hij zucht. Hij kan niet slapen.

Daar ligt hij alweer op zijn rug. Het is niet helemaal donker in de kamer. Boven de deur is een opening in de muur. Door die opening komt licht naar binnen.

Bob kan heel goed de stoel zien, die voor zijn bed staat.

Hij kan heel goed zien, dat die stoel leeg is.

Bob knijpt stijf zijn ogen toe. Hij wil zo graag slapen.

Als hij slaapt, vergeet hij alles van Harlekijn. En dat

wil hij wel. Het is zo naar om aan Harlekijn te denken.

Regent het nog?

Ja, de regen tikt nog steeds tegen de luiken.

Oef, wat is het warm in bed! Bobs gezicht is helemaal nat van de zweetdruppels. Hij heeft het toch zo benauwd!

En nu glijden er ook nog andere druppeltjes over Bobs wangen.

Dat zijn tranen. Bob heeft verdriet om Harlekijn!

De deur van de kamer gaat zachtjes open. Daar is tante.

Ze maakt de klamboe¹⁾ open en kijkt naar Bob.

„Ik hoor je bed zo kraken. Kan je niet slapen, Bob?”

„Nee... ik kan niet slapen!” huilt Bob. Hij gaat rechtop in bed zitten. Zijn schouders gaan op en neer van het snikken.

Daar is oom ook in de kamer. Hij draait aan het knopje. Het is ineens licht in de kamer.

„Kom maar hier,” zegt tante, „kom maar even uit bed. Je mag wat water drinken. Ga maar even met ons mee. Moet je zo erg aan Harlekijn denken?”

Tante kijkt eens naar oom en oom kijkt naar tante. En dan kijkt hij naar buiten.

¹⁾ muskietengaas om een bed.

„Weet je wat, Bob? Het is bijna droog. Ik zal mijn regenjas aandoen. Ik zal mijn zaklantaarn opzoeken. En dan ga ik even naar het plantsoen. Wie weet... misschien kan ik Harlekijn vinden.”

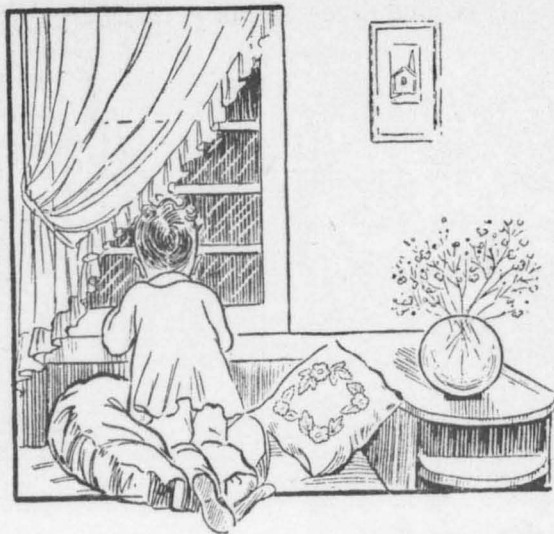
„Mag ik dan opblijven tot u terug komt?” vraagt Bob. Het mag!

Even later rijdt oom Piet op zijn fiets het erf af.

Bob gaat op zijn knieën voor het raam liggen. Zo wil hij wachten tot oom terug komt.

Tante gaat nog even naar Bep kijken. Maar Bep slaapt gelukkig rustig.

De stoel voor haar bed is ook niet leeg. Daar zit

Noortje heel rustig. De ogen van Noortje zijn open. Noortje zou heel wat kunnen vertellen. Zij zou wel kunnen vertellen wat er met Harlekijn gebeurd is. Kan Noortje ook niet slapen?

Denkt zij ook aan Harlekijn? Wie weet! Wat is het toch jammer, dat poppen niet kunnen praten in de mensentaal!

Bob kijkt uit in het donker.

De lantaarns zijn aan. De straat glimt van de regen. En het waait ook erg. De toppen van de bomen zwaaien heen en weer.

Brr ... het is akelig weer, denkt Bob. Daar komt een fietser aan. Is het oom? Ja hoor, dat heeft Bob goed gezien.

De fietser rijdt het erf op. Zijn twee handen houden het stuur vast. Hij heeft geen pop in zijn hand.

„Misschien heeft oom hem in zijn zak gestoken,” zegt Bob tegen tante.

Tante kijkt bedenkelijk. Tante en Bob lopen vlug naar de achtergalerij.

Daar is oom Piet. Hij schudt zijn hoofd.

„Nee hoor, niets gevonden! Alle banken waren leeg!”

Arme Bob!

Voor de tweede maal stopt tante Loes zijn klamboe¹⁾ in.

„Kom, wees nu maar een flinke jongen,” zegt ze. „Wie weet ... misschien vinden we hem morgen. Doe stijf je ogen dicht. Je moet toch heus gaan slapen.”

Bob is erg moe. Zijn ogen zijn zo zwaar.

Hij valt gelukkig gauw in slaap.

¹⁾ muskietengaas om een bed.

19. EEN ECHTE VERRASSING!

Daar is de zon terug!

De zon heeft alle wolken opzij geschoven. De zon heeft, heel vroeg in de morgen, met de wolken gevochten!

„Ksst, weg!” heeft de zon tegen de regenwolken gezegd. „Nu is het weer mijn beurt! Ik ga de hele wereld mooi maken. Weg, lelijke donkere wolken!”

De regendruppels hangen nog aan de blaadjes van de bomen.

De regendruppels liggen nog in het gras.

Maar de vogels zijn ook heel vroeg wakker geworden. Die twetteren en tjilpen! Die maken een lawaai!

Ze zijn zo vrolijk en blij.

„Gelukkig, de zon schijnt!” roepen ze tegen elkaar. „Het wordt weer een mooie dag vandaag. Een dag zonder regen!”

De zon kijkt de kamer van Bob in.

„Kijk toch eens aan, die jongen slaapt nog. En het is al half zeven!” roept de zon uit. Ze stuurt vlug een van haar zonnestralen omlaag.

Het zonnestraaltje kruipt door de klamboe van Bobs bed.

Het glijdt heel brutaal over Bobs neus, over zijn ogen.

Bob rekt zich uit. Hij gaapt. Hij grijpt met zijn hand naar zijn neus en zijn oog. En dan wordt hij wakker!

„Er uit! Er uit!” tjilpen de vogels buiten.

„Er uit! Er uit!” plaagt het zonnestraaltje.

Maar Bob heeft de lege stoel gezien. Wat is dat nu? Waar is zijn vriendje, waar is Harlekijn?

Ineens denkt Bob weer aan gisteren. Ineens herinnert hij zich alles. En hij heeft helemaal geen zin om op te staan.

Daar vliegt de deur van de kamer open.

Bep danst naar binnen. Ze is nog niet aangekleed. Ze is nog in haar hansop.

„Bob, Bob, kom toch gauw! Kijk toch eens, wie er

op tafel zit, naast je bord!
Kom dan toch!"

Weg is ze!

Bob trekt de klamboe open. Hij springt uit bed. Hij holt naar de achterkamer.

En daar staat hij ineens stil. Zijn mond gaat open.

Zijn mond gaat weer

dicht. Hij zegt niets. Maar kijk eens naar zijn ogen!

De ogen van Bob beginnen te glanzen als sterren.

Daar is Harlekijn! Zijn eigen, lieve Harlekijn!

Hij zit naast het bord van Bob.

Maar wat ziet hij er vreselijk uit. Zijn pak is gescheurd en vies. Zijn puntmuts is weg.

En zijn gezicht is helemaal veranderd. Hij heeft nog maar één oog. Zijn wangen zijn wit. De kleur is er af geregend.

En een mond heeft hij helemaal niet meer.

Maar wat hindert dat!

Het is toch Harlekijn... het is toch de vriend van Bob.

Bob neemt hem in zijn handen. Hij bekijkt hem eens goed.

Hij is zo blij, zo erg blij!

En Bep is ook blij. Dat kun je zien aan haar gezicht.

Maar Bep vindt het wel erg naar, dat hij er zo lelijk uit ziet.

Hij kan niet meer lachen. En hij kan ook niet meer knipogen. Als je maar één oog hebt, kun je niet echt knipogen!

„Wacht maar,” zegt moeder, „na het ontbijt ga ik hem helemaal opknappen. Hij krijgt een mooi nieuw pak van me. En in vaders kamer is rode inkt en zwarte inkt. Ik zal hem een nieuw gezicht geven! Ik zal hem zo mooi maken! Veel mooier dan vroeger!”

„Maar hoe komt hij hier?” vraagt Bob. „Wie heeft hem gevonden? Wie heeft hem hierheen gebracht?”

Moeder kijkt erg geheimzinnig.

„Harlekijn was al erg vroeg in huis. Toen ik alleen met hem was, heeft hij me alles verteld. Hij heeft zoveel avonturen beleefd. Hij heeft zo erg in angst gezeten. Straks als ik hem opknap, moeten jullie maar bij me komen zitten. Dan zal ik jullie het verhaal van Harlekijn vertellen.”

20. HARLEKIJS EERSTE AVONTUUR.

Bob en Bep eten vlug hun boterhammen op. Moeder laat de naaimachine in de achtergalerij brengen.

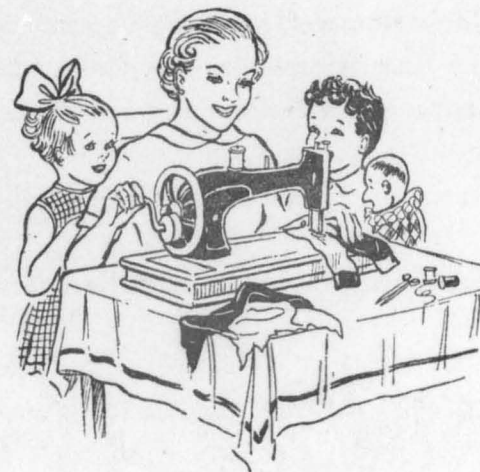
Dan gaat ze naar de goedang. Daar staat een koffer met allerlei lappen. Rode lappen, gele en blauwe lappen. Van allerlei bewaart moeder in die koffer. Mooie knoopjes, kralen, bandjes en lintjes.

Moeder zoekt een mooie gele lap op. Dan neemt ze nog een lap blauw goed.

En dan maakt ze een doosje open.

Daaruit neemt ze zes glimmende, koperen knoopjes.

Wat zal die Harlekijn mooi worden!

Op de tafel in de achtergalerij legt moeder alles neer.

En dan gaat ze meten en passen en knippen.

„Komen jullie nu maar hier zitten,” zegt moeder tegen Bob en Bep, „dan kunnen jullie zien hoe mooi zijn nieuwe pak wordt.

En dan kunnen jullie ook luisteren naar het verhaal."

En moeder vertelt:

"Harlekijn vond het zo fijn, dat hij mee mocht naar het park. Hij kon wel zingen en dansen, zo fijn vond hij het. Jullie weten wel, hoe graag hij naar de eendjes kijkt. Hij vond het ook wel leuk, om op de bank te zitten naast Noortje. Hij kon dan goed zien hoe jullie speelden.

Harlekijn en Noortje zaten daar heel gezellig samen te praten."

"Kunnen poppen praten?" vraagt Bep verwonderd.

"Ja, wist je dat niet? Ze praten in de poppentaal. Dat kunnen de mensen niet verstaan. Jammer hoor, dat de mensen de poppentaal niet begrijpen. Als baboe gehoord had, wat Harlekijn allemaal riep, toen hij onder de bank lag, zou ze hem niet vergeten hebben."

"Onder de bank?" roept Bob verbaasd uit. "Hoe kwam hij onder de bank?"

"Ja, dat is ook een nare geschiedenis. Een klein meisje wou met hem spelen. Ze trok hem aan zijn been. Ze wou hem meenemen. O, die Harlekijn keek zo benauwd.

"Ik wil niet mee!" riep hij. "Ik wil bij mijn baasje blijven! Bob, Bob!" Maar Bob hoorde niets. Die was druk aan het spelen.

En baboe lette niet op. Die was druk aan het praten. Toen kwam de moeder van het meisje er aan. Ze nam het meisje mee en die liet Harlekijn los. Hij viel onder de bank. Daar lag hij met zijn neus in het stof. Noortje zat op de bank en Harlekijn lag onder de bank.

"Boe!" riep hij. "Boe dan toch! Raap me op! Ik lig hier zo naar! Noortje, zeg toch tegen de baboe, dat ik hier ben."

Noortje wou het wel zeggen. Maar ze kon niet!

Jammer toch, dat de mensen de poppentaal niet verstaan! Baboe praatte maar rustig door.

Noortje keek erg benauwd.

Harlekijn keek ook benauwd. Hij kon helemaal niet meer lachen.

Dat was zijn eerste nare avontuur!"

21. HARLEKIJS TWEEDE AVONTUUR.

Moeder past Harlekijn zijn nieuwe broek aan.

„Wat een mooie kleuren, moeder!" roept Bep.

„Stil nu!" zegt Bob. „Wat gebeurde er verder, tante?"

„O, er gebeurde nog erg veel. Het werd zo donker, zo donker!

Harlekijn kon de wolken niet zien. Hij lag voorover op zijn neus. Hij dacht, dat het al nacht werd. En daar begreep hij niets van. Ineens . . . pets, pets, pets, . . . daar vielen dikke druppels op zijn rug.

Arme Harlekijn! Zijn hartje bonsde in zijn keel.

Hij hoorde alle kinderen lachen en gillen. Hij hoorde, hoe ze hard weg liepen.

Zouden ze hem heus vergeten? Zou Bob niet aan hem denken?

En Bob was toch zijn vriend?

Toen Bob pas bij Bep was, hilde hij 's avonds wel eens in bed.

Dan troostte Harlekijn hem. Harlekijn maakte hem aan het lachen, als hij verdrietig was.

Zou Bob dat allemaal vergeten zijn?

Liet Bob hem zo maar in de steek?"

Moeder kijkt op van haar werk. Ze kijkt naar Bob.

Bob ziet er erg bedrukt uit. Hij kijkt eens omlaag, naar het witte gezicht van Harlekijn.

„Maar nu zal ik hem nooit weer vergeten, tante."

zegt Bob. „Ik zal heus altijd om hem denken in het plantsoen.”

Tante Loes knikt. Ze vertelt weer verder.

„Het werd heel stil in het plantsoen. En heel donker. Alleen de regen maakte lawaai. De bomen zwaaiden heen en weer. Het woei zo hard. En het onweerde ook al. En jullie weten, hoe bang Harlekijn is voor onweer! Hij stopte zijn gezicht helemaal weg in het stof onder de bank.

Dat stof werd modder.

Alles werd nat van de regen. De bank en ook de grond onder de bank.

En Harlekijn zelf ook. Hij rilde van de kou. Hij rilde van angst.

En het duurde zo lang. Het duurde wel uren.

Toen Harlekijn eindelijk zijn hoofd durfde optillen, was het stikdonker om hem heen. Hij zag alleen maar zwart... aan alle kanten was het zwart.

Harlekijn begon zachtjes te huilen.

Dat hebben jullie nog nooit gezien, hè? Je hebt hem alleen maar zien lachen. Maar huilen kan hij ook, hoor.”

22. HARLEKIJNS DERDE AVONTUUR.

„Bep, Bob, Noortje!” hilde Harlekijn zachtjes. „Ach, kom dan toch, laat me niet zo alleen. Ik ben zo bang... ik ben zo bang!”

Maar ineens hield hij op met huilen. Hij kroop in elkaar van angst. Hij maakte zich heel klein.

Wat kwam daar aan?

Daar in de verte, wat was dat?

Trip, trip, trip, trip!

Het was iets groots, iets donkers. En het liep op vier poten. Het was een hond! Een grote hond!

De hond snuffelde langs de natte grond.

Hij kwam bij de bank.

Trip, trip, trip, trip!
Hij keek onder de bank.
O, wat had hij een grote snoet. O, wat had hij glimmende ogen!

Harlekijn werd zo wit als een doek. Hij kneep zijn ogen stijf toe.

De hondensnoet kwam heel dichtbij. De natte neus van de hond raakte het gezicht van Harlekijn aan.

„Wat ben jij voor een raar ding?” gromde de hond. „Kan ik jou opeten? Ik heb honger!”

Hap! Scherpe tanden beten in de broek van Harlekijn.

Harlekijn gilte van angst. De hond verstond de poppentaal een klein beetje. Hij hoorde de gil van Harlekijn. En hij schrok.

Maar toen werd hij boos!

„Lelijke pop, wil jij me laten schrikken, wil je me bang maken?”

„Nee, nee, nee!” jammerde Harlekijn.

„Wacht, ik zal jou!” gromde de hond.

En hap! Weer beten de scherpe tanden in de broek van Harlekijn.

De hond nam hem mee in zijn bek. De hond slingerde hem heen en weer. Er kwamen scheuren in zijn pak. Zijn muts viel af.

„Nu kom ik nooit weer thuis!” dacht Harlekijn.

„Dag Bob, dag baasje!” riep hij nog zachtjes, in de poppentaal.

Maar de hond at hem gelukkig niet op.

Hij nam hem mee naar de straat. Daar zag hij ineens een stuk brood liggen.

„Ha, dat is beter dan een pop!” bromde de hond. Hij at gauw het brood op.

Toen liep hij door. Hij was Harlekijn helemaal vergeten.

En waar was Harlekijn terecht gekomen?

Aan de kant van de weg, met zijn benen in de slokan ¹⁾ en zijn hoofd op de stenen!

Daar lag de arme stakkerd.

En het begon weer harder te regenen. Zijn benen werden nat van het water in de goot. Zijn lijf en zijn hoofd werden nat van de regen.

¹⁾ sloot.

Harlekijn lag op zijn buik. Hij keek omlaag naar de natte stenen.

„Misschien kom ik nooit weer thuis,” dacht Harlekijn met een diepe zucht. „En als ik thuis kom, kan ik vast nooit weer lachen. Wat is dit een vreselijk avontuur!”

23. HARLEKIJNS VIERDE AVONTUUR.

„Zou hij heus nooit weer kunnen lachen?” vraagt Bep bezorgd.

„Ik weet het niet,” zegt moeder. „Ik zal het straks proberen met de inkt van vader. Misschien valt het mee. Misschien kan hij al die narigheid toch wel vergeten. Kom eens hier, Harlekijn. Ik moet je kieltje passen. Wat denk je, Harlekijn, zal je straks weer kunnen lachen?”

Moeder en Harlekijn kijken elkaar eens aan.

Harlekijn kijkt nog erg ernstig. Hij ziet ook nog steeds wit.

„Als hij maar niet ziek wordt,” zegt Bep.

„Ja, als zijn pak klaar is, moet hij maar een poos naar bed,” vindt moeder. „Rust zal hem goed doen. Is het niet, baas?”

Harlekijn geeft geen antwoord.

„Geef hem maar hier,” zegt Bob. „Je zult zien dat hij straks wel beter wordt. Hoe is hij toch weer thuis gekomen, tante?”

En moeder vertelt door:

„Hij lag daar een hele poos aan de kant van de straat. Het werd nacht. Er liepen geen mensen meer op de weg. Iedereen sliep. Nee, toch niet iedereen! Harlekijn hoorde voetstappen.

Heel zware, langzame voetstappen. Stap . . . stap . . . stap . . . stap!

De voetstappen hielden voor hem stil. Harlekijn was zo moe en slaperig. Hij deed niet eens zijn ogen open.

„Het kan me allemaal niets meer schelen,” dacht hij.

Een hand pakte hem op. Die hand hield hem onder het licht van een lantaarn. Heel eventjes deed Harlekijn zijn ogen open.

Maar hij deed ze gauw weer stijf dicht.

Stel je voor, hij keek recht in het gezicht van een agent!

Wat zou er nu weer met hem gebeuren?

De agent bromde wat. Hij dacht zeker: „Wat is dat voor een raar vod!”

Harlekijns gezicht was helemaal wit geworden, weet je. Het rood van zijn wangen was weg geregend! En de hond had hem een oog uit zijn hoofd gebeten.

Je kon bijna niet meer zien, dat hij een Harlekijn was.

De agent stak de straat over naar een huis.

Daar stond een vuilnisbak bij een hek. De agent maakte het deksel open.

Floep, daar lag Harlekijn in de vuilnisbak. Alleen zijn kop stak nog uit het deksel.

Nee, zo iets vreselijks!

Ergers had die arme jongen niet kunnen overkomen!

Zijn benen lagen tussen allerlei rommel. Zijn hals werd dicht geknepen door het deksel.

„Nu kan ik heus niet langer meer blijven leven,” dacht Harlekijn.

En dikke tranen druppelden op de grond naast de vuilnisbak.

Die tranen druppelden ook op een dikke wortel. Die was naast de vuilnisbak terecht gekomen.

En de wortel had medelijden met Harlekijn.

Maar troosten kon ze hem niet.

„Ja, met ons is het afgelopen,” zuchtte de wortel.

„Wat gebeurt er dan met me?” vroeg Harlekijn diep bedroefd.

„Morgen worden we in de vuilniswagen weggereden,” vertelde de wortel.

„We worden op een grote hoop gegooid. En dan worden we verbrand.”

Harlekijn barstte in snikken uit. En de wortel huilde een beetje met hem mee. En toen vielen ze allebei in slaap.

Hoe lang hij geslapen heeft, weet Harlekijn niet. Het was al licht toen hij wakker werd. Zijn hals deed vreselijke pijn.

Hij had zijn ene oog nog maar juist open, toen hij een stem hoorde.

„Wah! Anakan sinjo!” ¹⁾ riep die stem.

Het deksel ging open en twee handen tilden hem op.

Wat was Harlekijn blij! Hij huilde van blijdschap.

¹⁾ Hé, de pop van de joncheer!

En boe was ook blij.

Ze had het zo naar gevonden dat zij de pop van 'njo vergeten had. Ze was heel vroeg van huis gegaan. Ze was naar het plantsoen gelopen. Ze had op alle banken gekeken en onder alle banken. Ze had ook in de slokans gezocht.

Maar nergens was Harlekijn. Toen was ze maar door gelopen.

Ze liep langs de vuilnisbak. En gelukkig ... gelukkig ... ze zag Harlekijn. En zo is hij thuis gekomen! En kijk, nu is zijn pak af!”

24. HARLEKIJN LACHT WEER.

Bep en Bob zuchten er van.

Ze zijn zo blij, dat alles goed is afgelopen.

Als Harlekijn nu maar niet zo akelig wit zag. Net of hij ziek is!

Moeder trekt hem zijn nieuwe pak aan.

Hij ziet er deftig uit.

Maar lachen doet hij niet.

En knipogen doet hij helemaal niet.

„Kom,” zegt moeder, „nu gaan we naar het kantoor. Nu zullen we eens zien of we hem weer vrolijk kunnen maken.”

Bob en Bep gaan natuurlijk ook mee.

Moeder maakt de kleine flesjes met rode en zwarte inkt open.

Het is geen gewone inkt. Het is inkt, die niet kan wegrogenen.

De inkt lijkt op verf, vertelt moeder.

Moeder gaat aan de schrijftafel zitten. Bob en Bep blijven er voor staan.

Eerst doopt moeder het penseeltje in de rode verf. Ze geeft Harlekijn mooie, rode wangen en een nieuwe, rode mond.

„Maar de ogen... hoe moet het met z'n ogen?” vraagt Bob benauwd.

Moeder denkt na.

„Bep, loop eens gauw naar de speelgoedkast. Daar ligt in de hoek dat oude hondje, waar je nooit meer mee speelt.”

Bep holt weg. In een ogenblik is ze terug. Moeder naait de bruine hondenogen in Harlekijns gezicht. Harlekijn ziet er nu veel vrolijker uit.

Maar lachen... nee hoor!

„Draai jullie je nu maar eens om,” zegt moeder gewichtig.

„Zo, met je neus naar de muur. Als ik roep, mag je kijken.”

Nu gaat moeder aan het werk. Ze tekent en ze tekent. Ze trekt heel voorzichtig kleine, zwarte lijntjes. Daar heeft Harlekijn weer wenkbrauwen!

En daar...

„Kijk maar!” roept moeder blij.

Bob en Bep draaien zich vlug om.

Moeder houdt Harlekijn trots omhoog.
„Hij lacht! Hij lacht!” roept Bep. Ze slaat haar ar-
men om moeders hals.

„O moeder, wat bent u knap!”

Moeder geeft Harlekijn aan Bob.

Harlekijn lacht tegen Bob. En kijk ... hij knipoogt.

Heus, hij knipoogt!

Bob heeft zijn eigen, lieve vriend terug. Zijn vriend-
je Harlekijn!

„Dank u wel, tante,” zegt hij heel stil.

En dan neemt hij Harlekijn mee naar buiten.

25. BOB EN BEP GAAN OP REIS.

Een locomotief rijdt het station uit.

Een grote locomotief, die geweldig sist en hijgt en
blaast!

Dat is geen wonder, want de locomotief trekt een
lange trein.

Tel de wagons maar eens! Het zijn er wel vier.

Iedere wagon heeft veel raampjes.

En uit een van die raampjes wuiven
twee handen.

„Dag, moeder, daag!” roept een stem.

„Dag, tante Loes!” roept een andere
stem.

Op het perron staat een mevrouw. Ze
wuift met haar zakdoek.

„Dag, Bep! Dag, Bob!”

Bob en Bep gaan op reis.

Bob heeft bij Bep in de stad gelogeerd.

Zijn moeder was ziek, weet je!

Daarom bleef hij wel zes weken bij oom en tante en bij Bep.

Nu is zijn moeder weer helemaal beter. Daar is Bob erg blij om.

En hij is ook blij, omdat Bep nu bij hem mag logeren.

De locomotief hijgt en blaast maar door.

De trein ratelt over de rails.

Tjoeke, tjoeke, tjoeke! De rails maken een bocht.

Nu kan Bep moeder niet meer zien.

Naast Bob zit oom Wim. Oom Wim is de vader van Bob en de oom van Bep.

„Gaan jullie nu maar zitten,” zegt hij, „dan doe ik de raampjes dicht. Er waait zoveel stof naar binnen.”

Bep en Bob zitten tegenover elkaar. Ze zitten allebei voor een raampje.

Gelukkig maar, want anders zoude ze vast kibbelen wie er voor het raam mocht zitten. Ze kibbelen veel, hoor! En toch houden ze ook veel van elkaar. Ze zijn echte vrienden.

Maar er zijn wel meer echte vrienden die vaak samen kibbelen.

Kibbelen hoort een beetje bij vriendschap!

Naast Bep zit een dikke dame. Ze lacht tegen Bob.

Bob wordt er verlegen van. Hij krijgt een kleur en kijkt uit het raampje.

Bep denkt: „Wat doet Bob raar!”

Maar dan lacht de dikke dame ook tegen Bep. En Bep wordt ook verlegen.

Ze kijkt uit haar raampje.

Het zijn me een paar helden, die twee!

Bob en Bep zijn allebei erg nieuwsgierig. Ze willen weten hoe de trein er uit ziet van binnen. Ze vergeten hun verlegenheid gauw.

Ze kijken eens in het rond. Er is een gang, midden door de wagen heen.

Aan de ene kant van die gang zijn smalle banken, tegenover elkaar.

Daar kan maar één mens op zitten. Aan hun kant zijn bredere banken.

Daar kunnen twee mensen op zitten. Oom Wim en Bob zitten met hun rug naar de locomotief. Ze rijden achteruit. Bep en de vriendelijke dame zitten op het andere

bankje. Ze zitten met hun gezicht naar de locomotief. Ze rijden vooruit.

Er zijn veel mensen in de trein. Bijna alle plaatsen zijn bezet.

„Wat is dat?” vraagt Bep. En ze wijst naar een kleine zwarte kruk boven de bank van oom Wim en Bob.

„Dat is de noodrem,” vertelt oom Wim. „Als je eraan trekt, stopt de trein.”

„Waarom moet je aan die... die noodrem trekken?” vraagt Bob nieuwsgierig.

„Je mag er alleen maar aan trekken als er iets ergs

gebeurt. Als je het zo maar eens doet, uit de grap, dan is de conducteur erg boos. Dan krijg je straf. Dan moet je veel geld betalen. Boete heet dat.”

„Wat is iets ergs?” wil Bep weten.

„Als er een ongeluk gebeurt. Als er iemand uit de trein valt. Dat is iets ergs!”

„O!” zegt Bob en „O!” zegt Bep.

Ze kijken allebei nog eens naar die zwarte kruk.

Ze vinden het een vreemd ding. En ze zouden er allebei wel eens aan willen trekken.

Leuk om de trein te laten stil staan!

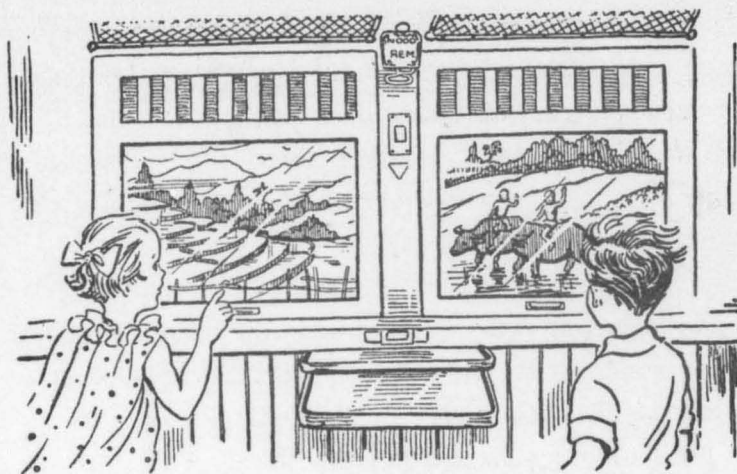
26. ZO'N DOMME BEP!

Als Bob en Bep uit de raampjes kijken, zien ze sawahs.¹⁾ Ze zien ook grote grijze karbouwen en kleine jongens, die op de karbouwen passen. Die kleine jongens wuiven soms naar de trein. Ze schreeuwen tegen de trein.

Op de mooie, groene sawahs groeit de rijst. Dat weten Bob en Bep wel.

„Wat doen die karbouwen eigenlijk de hele dag?” vraagt Bep.

¹⁾ rijstvelden.

„Die karbouwen helpen de mensen goed,” vertelt oom Wim. „Ze kunnen wat hard werken. Ze zijn sterk. Ze helpen het land en de sawahs bewerken. Ze trekken er de ploeg doorheen.”

„Ik zou wel eens bovenop zo’n karbouw willen zitten. Net als die jongen daar!” wijst Bob.

„Ik niet, hoor!” Bep trekt haar neus op. „Ze zijn helemaal vies van de modder.”

De vriendelijke mevrouw naast Bep zegt: „Dat vind ik ook. Ik zou ook niet op een karbouw willen zitten.”

Bob denkt: „Dat zou een mal gezicht zijn... die dikke mevrouw boven op een karbouw.”

Hij kijkt naar Bep. Hij wil wel lachen, maar hij durft niet. En Bep durft ook niet. Misschien zou die mevrouw denken, dat ze haar uitlachten. En ze is eigenlijk wel aardig. Ze heeft een echt vrolijk gezicht.

Bep kijkt naar de koffers. Die staan onder de bank van Bob.

Bep is erg trots op haar koffer. Ze heeft nog nooit een eigen koffer gehad. Haar kleren zitten er in. En Noortje de pop. In de koffer van Bob zitten ook kleren. En weet je wie ook in Bobs koffer zit?

Harlekijn!

Harlekijn, het vriendje van Bob. De pop, die kan lachen en knipogen.

Bep is het beste kameraadje van Bob. En Harlekijn is op een na het beste kameraadje.

„Weet je nog wat er in mijn koffer zit?” vraagt Bep aan Bob.

„Je pop!”

„En wat nog meer?”

„Je kleren... enne... je kleurboek en de kleurpotloden.”

„En wat nog meer?”

Bob denkt na. Ineens weet hij het weer.

„De fles met zuurtjes!”

Die hebben ze gekregen van de vader van Bep.

„Dat is voor in de trein,” heeft Beps vader gezegd. „Het is warm in de trein. Jullie zullen wel dorst krijgen. Dan neem je maar een zuurtje.”

Ze zitten nu al heel lang in de trein, vinden Bob en Bep. Al wel een half uur. En het is erg warm.

„Ik heb zo'n dorst,” zegt Bep.

„Ik heb ook zo'n dorst!” zegt Bob. En ze kijken naar oom Wim.

„Ja,” knikt oom Wim, „het is ook warm. Maar we moeten nog lang in de trein zitten. Nog meer dan een

uur. Straks mogen jullie wat drinken. Eerst moet je nog een poos wachten.”

Oom Wim begrijpt het niet. Hij is de fles met zuurtjes vergeten.

„Ik zou wel een zuurtje willen!” zegt Bep.

O gelukkig, nu begrijpt oom Wim het. Hij lacht en hij maakt Beps koffer open. Dan klapt hij het grappige kleine tafeltje uit.

Hij zet de fles met zuurtjes op het tafeltje.

„Ik zal hem wel open maken!” roept Bob.

„Nee, ik!” roept Bep.

Ze grijpen allebei naar de fles.

Bep heeft hem het eerst.

„Hij is ook van mij!” zegt Bob boos.

„Jij mag de tweede keer openmaken!”

O, die domme Bep. Ze doet zo wild! Ze is zo bang, dat Bob de fles zal afpakken. Ze draait aan het deksel. Ze houdt de fles niet goed vast.

Daar glijdt hij uit haar handen. Hij valt op de grond.

Pats! De fles is stuk en alle zuurtjes op de grond! En de grond is zo stoffig.

„Kijk nou!” zegt Bob kwaad. „Dat komt er nou van! Had mij de fles maar laten openmaken. Je doet altijd zo wild.”

Bep kijkt bedrukt.

„Mogen we ze oprapen, oom?”

Oom schudt van nee.

„Geen denken aan! De vloer is stoffig. Ze zijn vies.”

Hij schuift met zijn voet de scherven onder de bank. En ook de zuurtjes. Bep huilt bijna van spijt en narijheid.

„Akelig kind!” zegt Bob. „Je doet altijd zo wild!”

27. BOB DOET OOK DOM.

Ja, dat is een nare geschiedenis!

Nu hebben ze geen zuurtjes. En Bob is boos. En Bep is verdrietig.

„Wacht maar,” troost oom Wim, „als we straks stoppen in een station zal ik een paar dje-

roeken ¹⁾ kopen. Die helpen ook goed tegen de dorst.”

De vriendelijke mevrouw naast Bep maakt haar tas open.

Bep kijkt eens opzij. Wat zit er veel in die tas. Grote pakken en kleine pakjes. De mevrouw maakt een zakje open.

„Hier,” zegt ze, „ik heb wel iets voor jullie. Toffies... houden jullie daar ook van? Ze helpen niet zo goed tegen de dorst als zuurtjes. Maar ze zijn toch wel lekker.”

En ze stopt Bob en Bep allebei een paar toffies in de hand.

„Dank u,” zegt Bob zachtjes.

„Dank u,” zegt ook Bep.

„En nu moeten jullie niet meer kabbelen,” zegt oom Wim.

Nu komen ze in de bergen. De trein rijdt langzaam over een brug. Heel in de diepte zie je een kali ²⁾. Wat een grote stenen liggen daar in. En wat is het water wild! Er is wit schuim op het water. Het bruist!

„Leuk, hè!” zegt Bob tegen Bep. „Ik heb het allemaal al eens gezien, toen ik met de trein naar de stad ging.”

¹⁾ sinaasappels. ²⁾ rivier.

Bep vindt het prachtig.

Als de trein over de brug is, gaat hij vlugger rijden.

En dan komen ze bij een station. De trein stopt. Oom Wim doet het raam open. Hij roept een man die djeroken verkoopt.

Bob kijkt ook uit het raampje. Hij laat zijn zakdoek naar buiten hangen. Het is een mooie, nieuwe zakdoek. Hij probeert of de punt van de zakdoek op de stenen van het perron kan komen. Nee, het is te ver!

„Pas op, Bob. We rijden alweer!” zegt oom Wim. Hij trekt Bob terug. En Bob schrikt. Hij laat zijn zakdoek los. De zakdoek valt op het perron en de trein rijdt verder.

Nu kijkt Bob bedrukt.

„Dat komt er nu van,” bromt oom Wim. „Waarom deed je dat ook?”

Bep klimt vlug op de bank.

„Wat ga jij nu weer doen?” vraagt oom Wim. Hij duwt haar terug op de bank.

„Ik wil aan die kruk trekken. Aan de... de... rem!” roept Bep. „Dan stopt de trein toch en dan kan Bob zijn zakdoek pakken.”

„Wel nee, dat mag niet. Ga gauw zitten!”

„En u zei: het mocht als er iets ergs gebeurde,” zegt Bep teleurgesteld.

„Ja, maar dit is niet erg *genoeg*.”

„En het is zijn nieuwe zakdoek, de zakdoek met de blauwe rand. Daar was Bob juist zo blij mee. Dat is toch erg!”

Bep vindt het echt jammer dat ze niet aan de kruk

mag trekken. En Bob vindt het jammer dat hij die mooie zakdoek kwijt is. Het was een grote, precies zo een als zijn vader heeft. Hij kijkt erg bedrukt. Hij zou best een beetje willen huilen.

„Nou ben *jij* dom geweest,” vindt Bep.

„En jij mag niet plagen. Naar kind!” zegt Bob.

„Ik plaag niet! Maar jij scheldt me uit en dat mag niet.”

„Ik scheld je niet uit. Ik zeg alleen maar: naar kind. Dat mag best!”

„Is dat nu kabbelen of niet?” vraagt oom Wim.

„Nee,” zegt Bep.

En ze geeft een groot stuk van haar djerok aan Bob.

En dan kijken ze allebei weer uit het raampje.

28. EEN TOCHT MET EEN AUTO.

De treinreis duurt lang.

Bob en Bep vervelen zich een beetje. Ze bedenken allerlei spelletjes.

Eindelijk is de reis afgelopen. Oom Wim zet de koffers in de gang.

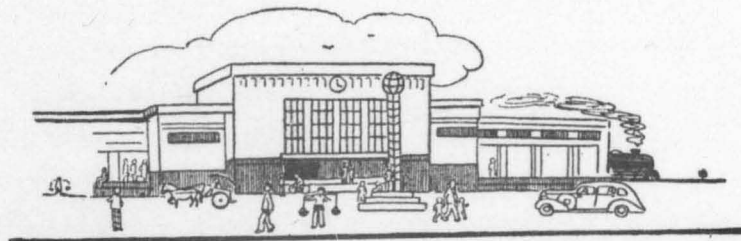
De trein stopt. Ze zijn in een groot station.

Bob en Bep zeggen de vriendelijke dame goeden-dag. Dan gaan ze met oom Wim mee.

„Wat is het hier lekker koud!” roept Bep, als ze op het perron staan.

„Bij ons is het nog veel kouder,” vertelt Bob. „En 's nachts is het zo koud! Dan moet je onder twee dekens slapen.”

Voor het station wacht een auto. In die auto moe-

ten ze nog wel een uur rijden voor ze bij Bobs huis zijn.

Bep vindt het heerlijk. Zo lang heeft ze nog nooit in een auto gezeten. Maar Bob wordt erg ongeduldig. Hij verlangt zo naar moeder en naar het huis. Hij verlangt ook naar Pret de hond en naar Flip. En naar Moor het paard en Witje de poes.

„En er is ook nog een verrassing voor je,” vertelt Bobs vader.

„Wat dan?” vraagt Bob nieuwsgierig.

„Dat zal je straks wel zien. Het is een verrassing, zeg ik toch!”

Bob wordt er stil van. Hij zit aldoor te denken wat dat voor een verrassing kan zijn. Bep verveelt zich helemaal niet. Er is zoveel te zien en te vragen.

De weg gaat erg steil omhoog. Het wordt steeds kouder. De zon schijnt boven op de toppen van de bergen.

Dat is zo'n mooi gezicht.

„Wat is dat allemaal dat hier groeit?” vraagt Bep. Ze wijst naar de bomen, die netjes in rijen staan.

„Dat zijn kinabomen,” vertelt oom Wim. „Heb je wel eens koorts gehad? Ja? En kreeg je toen pillen van de dokter?”

„Ja, witte pillen. En een beet ik er door. En die was zo bitter!”

„Juist! Dat waren kinine-pillen. En die worden van deze bomen gemaakt. De huid van die bomen heet kinabast. En van die kinabast worden pillen gemaakt en nog andere dingen.”

„Groeien die bomen bij ons in de stad ook?” vraagt Bep.

„Nee hoor, daar is het veel te warm. Kinabomen groeien alleen maar in de kou.”

„Zijn er bij uw huis ook van die bomen?” wil Bep nog weten.

„Niet zo veel. Bij ons huis groeit thee. Dat zijn lage bomen, dat zijn struiken. Kijk, daar groeit thee.”

En oom Wim wijst naar een berg.

„Daar, zie je die groene plek? Dat zijn theetuinen.”

„Zijn we er al bijna?” vraagt Bob.

„Nog niet... nog even geduld, Bob.”

Bob zucht er van. Ze rijden nog een poos door. De weg wordt steeds steiler. De auto rijdt heel langzaam en voorzichtig omhoog.

„Daar,” zegt oom Wim, „kijk eens, Bob, het dak van ons huis! Nu zijn we er gauw.”

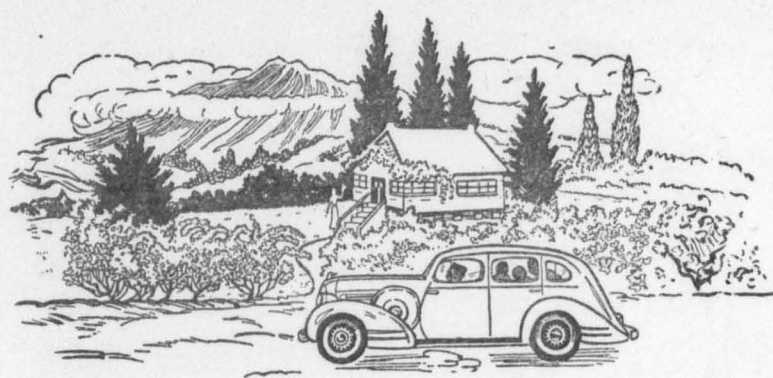
Bob gaat staan in de auto. Vader houdt hem vast.

„Zie je het?”

Ja hoor, Bob ziet het dak van het huis boven de bomen uitkomen.

Hij wordt ineens zo blij, zo blij!

En Bep roept ook mee: „Hoera, we zijn er!”

29. BOB IS WEER THUIS.

Het huis van Bob staat aan de kant van de weg. Het staat hoog boven de weg. Er is een pad dat van de weg af naar boven gaat, naar de deur van het huis.

„Wat een leuk huis!” denkt Bep. „Het staat op palen. Zo'n huis heb ik nog nooit gezien. En wat een bloemen! Rode rozen en witte rozen! Zoveel rozen heb ik ook nog nooit gezien!”

Bob kan haast niet wachten tot de auto stil staat. Hij heeft zijn moeder al gezien.

Moeder staat voor het huis. Je kunt aan moeders gezicht zien, dat ze ook ongeduldig is. Ze kan ook

bijna niet wachten tot de auto stil staat. Ze loopt vlug het pad af naar de weg.

Bob springt uit de auto. En moeder vangt hem op in haar armen

Ach, ach, wat zijn ze blij, moeder en Bob!

Stel je ook eens voor, dat je je moeder in zes weken niet gezien hebt! Kijk moeders gezicht eens! Het is bijna alsof ze huilt.

Maar ze lacht toch ook.

Bep blijft maar zitten in de auto. Ze kijkt naar Bob en naar tante Gerda. En ze krijgt een raar gevoel van binnen. Ze verlangt ineens zo erg naar haar moeder. Ze zou wel heel hard terug willen lopen, naar huis, naar vader en moeder.

Een kleine, witte hond rent het huis uit. Hij holt het pad af.

Hij blaft en jankt. Hij springt tegen Bob op.

„Daar is Pret! Dag Pret!” roept Bob. „Kijk toch eens, moeder, vader, hij kent me nog! Dag Pret, dag jongen, ben je zo blij?”

En Bob holt met Pret naar binnen.

Tante Gerda tilt Bep uit de auto.

„Kijk eens,” zegt ze, „zo sterk ben ik alweer, dat ik jou kan optillen. En ken je mij nog? Je was veel kleiner, toen ik je het laatst zag. Ik vind het zo fijn dat Bob en jij vriendjes zijn. Ga maar gauw mee naar binnen.”

Tante Gerda heeft een lief gezicht. Ze heeft ook een lieve stem.

Bep vergeet heus het nare gevoel van binnen.

En daar komt Bob alweer aanrennen. Hij trekt Bep mee naar zijn kamertje.

„Kijk dit is mijn speelgoed! Wat een boel, hè? Morgen gaan we fijn met alles spelen. En heb je Witje al gezien? Witje, Witje, kom eens hier!”

Witje is een mooie poes met een dikke, witte staart. Ze laat zich optillen door Bep. Ze vindt het goed, dat Bep haar aait.

En Pret is met Bep al net zo blij als met Bob. Hij springt tegen haar op. Hij keft!

„Je moet wat tegen hem zeg-

gen," vertelt Bob, „hij wil altijd dat je tegen hem praat."

Voor tante Gerda is Bep een beetje verlegen. Maar voor Pret is ze helemaal niet verlegen. Ze gaat op de vloer zitten. Ze heeft Pret in de ene arm en Witje in de andere.

Wat is dat? Wie roept daar? Wat is dat voor een rare stem?

„Hoera! Lang zal hij leven! Goejemorgen, baas! Goejemorgen, baas!"

Wat is dat voor een grapjas?

Het is toch helemaal geen morgen? Het is al bijna avond.

¹⁾ papegaai.

Bep kijkt verbaasd in het rond.

„Dat is Flip, dat is de kaka! ¹⁾ Kom maar mee!"

En Bob trekt Bep mee aan de hand. Hij holt met haar terug naar de voorkamer. Daar staat een grote kooi. En in die kooi zit een witte vogel, met een gele kuif.

„Hoera! Goejemorgen!"

Bob aait de vogel over zijn witte kopje.

„Dag Flip, dag brave Flip! Hier is Bep, zeg eens Bep. BEP!"

„Bob!" schreeuwt Flip.

„Nee, Bep!"

„Bob! Hoera, Bob!"

„Hij leert het wel," zegt Bob tegen Bep. „Hij kan bijna alles zeggen."

Oom Wim en tante Gerda staan naar Bob en Bep te kijken.

Ze lachen. Ze vinden het zeker fijn, dat Bob zo blij is. Ze vinden het vast ook fijn, dat Bep de dieren aardig vindt.

Bob denkt ineens weer aan iets.

„Vader, waar is nu die verrassing? U heeft gezegd dat er een verrassing is."

„Ga maar in de stal kijken," lacht vader. „Moor past op je verrassing. En ik denk dat Pret je de weg wel zal wijzen."

Ja hoor, Pret holt al vooruit naar de stal.

„Kom maar," zegt Bob tegen Bep. „Het is al donker in de stal. Maar je hoeft niet bang te zijn. Geef me maar een hand."

En samen gaan ze naar Moor.

30. DE VERRASSING.

De stal is achter het huis.

Het is buiten ook al een beetje donker. Maar Bob houdt Beps hand stevig vast. Pret heeft zo'n haast! Hij holt vooruit naar de stal en dan rent hij weer terug. Hij springt telkens tegen Bob op.

Wat is dat toch voor een verrassing, die Pret zo ongeduldig maakt?

Weet Pret er alles van?

Is het ook een beetje *zijn* verrassing?

Bob en Bep lopen langs de keuken en langs de goedangs.¹⁾ Daar zijn de bedienden. Ze lachen tegen Bob en Bep.

„Tabeh 'njo, tabeh nonnie!”²⁾

„Tabeh!” roept Bob.

Hij heeft nu geen tijd om met de baboe en de djongos³⁾ te praten.

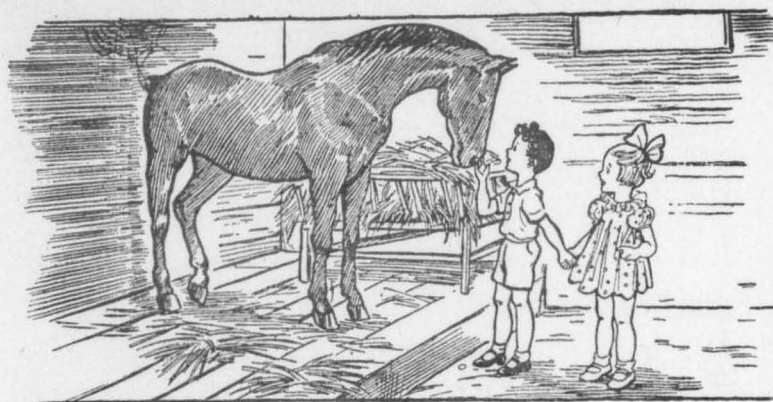
Dat komt straks wel. Eerst naar de stal. Eerst naar Moor.

Bob gooit de deur van de stal open. Het is erg donker binnen in de stal.

Maar als je goed kijkt, kun je Moor toch wel zien.

Moor is een groot, zwart paard. Hij staat achterin

¹⁾ voorraadkamers. ²⁾ Dag joncheer, dag jongejuifvrouw. ³⁾ huisjongen.

de stal bij zijn ruif. De ruif dat is de bak, waaruit Moor eet.

„Dag Moor! Ik ben weer terug!” zegt Bob.

Moor kijkt eens om. Hij kijkt met zijn bruine, zachte ogen naar Bob. En dan stampet hij met zijn hoef op de grond.

Het is alsof hij wil zeggen: „Zo, ben je daar? Daar ben ik blij om.”

Maar wat doet Pret toch vreemd?

Hij jankt zachtjes, hij likt aan Bobs hand. Hij loopt naar de hoek van de stal en kijkt om naar Bob en Bep.

In die hoek staat een kleine mand. Is daar de verrassing in?

De kinderen lopen naar de mand toe. Ze buigen zich voorover.

„Ach ...” zegt Bob.

„Ach ...” zegt Bep.

Wat is er dan in die mand?

Twee kleine hondjes! Een wit en een bruin. Zo iets kleins en zo iets liefs heb je nog nooit gezien!

Bob en Bep gaan op hun hurken zitten. Pret staat tussen hen in. Hij kijkt van Bob naar Bep.

Het is of hij wil zeggen: „Nu, hoe vind je mijn kindertjes? Zijn ze niet aardig?”

Heel voorzichtig aait Bep met een vinger over de kop van het witte hondje. Heel voorzichtig neemt Bob het bruine hondje in zijn handen.

Daar is vader. Hij heeft een lantaarn bij zich.

Hij houdt de lantaarn boven de mand. Nu kunnen ze de beestjes goed zien. Hun huid is glad en glanzend. Hun pootjes zijn dik en kort.

Bep neemt het witte hondje in haar handen. Ze legt het in haar schoot. Het piept zachtjes. Het likt aan haar vingers.

„Jullie mogen ze wel even goed bekijken,” zegt vader, „maar dan moet je de hondjes weer in de mand leggen. Het is niet goed voor jonge beesten om in de handen te zijn. Dan groeien ze niet.”

Bob en Bep knikken.

Ja, ze zullen er goed om denken. Maar het is wel jammer! Ze zouden de hondjes het liefst bij zich houden. Ze zouden ze het liefst mee naar binnen willen nemen.

„Kom,” zegt vader, „het is tijd om te eten. En jullie moeten eerst nog baden. Baden en eten! En dan ... een, twee, drie naar bed.

Morgen kunnen jullie de hele dag spelen.”

Ze lopen terug naar het huis.

En nu gebeurt er iets, waar Bep van schrikt!

Daar komt ineens een grote gans aanwaggelen. Hij steekt zijn lange nek vooruit. Hij maakt een lelijk, boos geluid.

Bep begint te schreeuwen. Ze holt naar oom Wim.
Ze grijpt zijn arm.

Oom Wim en Bob lachen.

„Dat is Gak de gans. Je moet niet bang voor hem zijn. Hij pikt je niet echt!” zegt oom Wim.

„Ksst, Gak . . . weg!” roept Bob tegen de gans.

De gans loopt weg.

Bep vindt de Gak niet aardig.

En ze blijft vlak naast oom Wim lopen.

Telkens kijkt ze om of dat nare beest haar soms na-
loopt!

31. ETEN EN NAAR BED.

Moeder heeft de koffers uitgepakt.

„Ik heb in jouw koffer een leuke meneer gevonden,”
zegt ze tegen Bob.

En ze houdt Harlekijn omhoog.

„Dat is Harlekijn!” roept Bob. „Ik heb hem van Bep gekregen. Hij is van mij. Hij zit altijd naast mijn bord als ik eet. En Noortje de pop, zit naast het bord van Bep.”

De tafel is al gedekt. Bob zet gauw Harlekijn en Noortje op hun plaats.

Harlekijn en Noor kijken el-
kaar eens aan.

Noortje kijkt erg verwon-
derd.

„Waar ben ik nu terecht ge-
komen?” vraagt ze aan Har-
lekijn.

Harlekijn lacht en knipoogt.

„Wacht maar!” zegt hij
tegen Noor, „ik geloof, dat het
hier echt fijn is. We zullen
hier plezier hebben, hoor!”

Moeder helpt eerst Bep met baden. Dan helpt ze
Bob.

In hun flanellen hansoppen mogen ze dan aan tafel
zitten.

Bep gaapt. Haar ogen vallen bijna dicht.

„Jij zult lekker slapen,” lacht tante Gerda.

Bob heeft helemaal geen slaap.

Hij heeft zoveel te vertellen.

Hij vertelt van de stad. Hij vertelt wat hij allemaal
gezien heeft en wat ze gespeeld hebben.

Hij vertelt het droevige verhaal van Harlekijn,
die alleen in het plantsoen bleef. Alleen in het donker

en in de regen. Hij vertelt hoe Harlekijn toch weer terug kwam.

„Weet je nog, Bep?”

Bep knikt. Ze hoort niet eens goed, wat Bob allemaal zegt.

Ze gaapt maar. De tranen rollen over haar wangen. Geen tranen van verdriet, maar tranen van het gapen.

„Kom,” zegt tante Gerda, „nu maar vlug naar bed. Vader stopt Bob er in en ik stop Bep er in.”

In het huis van Bob worden de kinderen niet achter de klamboe¹⁾ gestopt. Ze worden onder de dekens gestopt!

¹⁾ muskietengaas om een bed.

Er liggen twee dekens op het bed van Bep. En ze vindt het wat lekker.

Het is koud, hoor, hoog in de bergen!

Het kamertje, waar Bep slaapt, is naast de grote slaapkamer van oom en tante.

„Als er iets is, roep je maar,” zegt tante Gerda nog.

Ze geeft Bep twee dikke zoenen, op iedere wang een.

En dan gaat ze weg.

32. IK WIL NAAR HUIS!

Bep ligt op haar rug. Ze kijkt met grote, wijde ogen om zich heen.

Maar ze ziet niets. Het is erg donker in de kamer. Aan alle kanten is het zwart. Alleen bij de deur ziet ze een streepje licht.

En ze hoort ook oom en tante praten. Daar luistert ze naar.

Het is prettig om te weten, dat oom en tante dichtbij zijn.

Maar ineens wordt het streepje licht ook zwart.

Een deur wordt dichtgedaan. Bep hoort de stemmen van oom en tante niet meer.

Oom en tante zijn naar de voorkamer gegaan. Oom heeft het licht in de slaapkamer uit gedaan.

Bep wil aan iets prettigs denken.

Ze denkt aan Pret, aan Witje. Ze denkt aan Flip, die praten kan.

Ze denkt aan de lieve, kleine hondjes.

Maar het helpt haar niet.

Het blijft akelig donker in de kamer.

Het blijft akelig stil in het vreemde huis.

En telkens moet Bep aan vader en moeder denken.

Wat zijn die ver weg! Eerst een uur in de auto en dan een paar uur in de trein. Dan ben je pas terug bij vader en moeder.

Bep woelt heen en weer door het bed. Ze knijpt stijf haar ogen toe.

Ze is bang voor het donker.

Wat is dat voor nats op Beps wang? Wat glijdt daar omlaag langs haar neus? Is het een traan van het gapen?

Nee, Bep gaapt helemaal niet meer. Het is een echte traan, een traan van verdriet en angst.

Weet je wat zo naar is? Bep weet helemaal niet meer, hoe moeders gezicht is. Ze is het gezicht van moeder vergeten. Hoe kan dat nu? Wat is dat akelig!

„Moeder, moeder ... mama!” huilt Bep zachtjes.

Maar het blijft heel, heel stil in de donkere kamer.

En buiten loopt die akelige gans rond. De gans, die je in je benen wil pikken.

„Ik wil naar huis!” huilt Bep een beetje harder. Niemand hoort hoe Bep snikt. Niemand ziet de dikke tranen over haar wangen lopen. Er is geen moeder om haar te troosten. Er is geen vader om grapjes te maken.

Bep hoort buiten een geluid. Er kraakt iets bij het raam. Er loopt iemand langs het huis.

Beps hart gaat van tik-tik-tik! Het bonst hard en heel vlug.

Ineens springt ze uit bed. Ze loopt naar de deur. Ze stoot een stoel om. Ze huilt en ze roept: „Tante ... tante Gerda!”

Daar heeft ze de knop van de deur vast. En in de andere kamer gaat ook een deur open.

Gelukkig, daar is tante. En oom staat achter haar.

Tante tilt Bep op. Ze draagt haar naar de voorkamer.

„Kindje dan toch, wat is er? Ben je geschrokken?

Was je bang alleen in het donker?”

Oom Wim haalt een glas water. Bep drinkt. Haar tanden klapperen tegen de rand van het glas. Als ze gedronken heeft, gaat het huilen gelukkig over. En de angst ook. En alle

narigheid wordt een beetje minder naar.

„Ik wil naar huis,” zegt Bep zachtjes.

„Maar nu kan je niet naar huis. Er is geen auto en geen trein. Weet je wat, als je morgen nog naar huis wilt, zal ik je brengen,” troost tante Gerda. „Een nachtje moet je hier toch slapen. Dat kan niet anders. Zullen we de deur openlaten? Dan kun je ons horen praten. En zal ik een lichtje in de kamer zetten? Ben je dan niet bang meer?”

Beps hoofd schudt van nee.

Ze mag nog even in de kamer blijven.

Dan brengt tante haar voor de tweede keer naar bed.

De deur blijft open. Een kaars blijft branden.

Tante stopt de dekens in achter Beps rug.

„Niet aan Bob vertellen,” fluistert Bep zacht in tante's oor.

„Wat moet ik niet vertellen?” vraagt tante.

„Dat ik gehuild heb. Dat ik bang was.”

„Nee hoor, ik zal niets aan Bob vertellen. En weet

je, misschien vind je het morgen zo prettig hier, dat je wel blijven wilt."

„Maar als ik het *niet* prettig vind, mag ik naar huis!"

„Ja hoor, dat mag."

Tante gaat weg.

Bep blijft weer alleen.

En kijk, nu is ze niet bang meer.

Ze valt heel gauw in slaap.

Gelukkig maar!

33. DE VOLGENDE MORGEN.

De volgende morgen denkt Bep niet aan huis.

Ze heeft het veel te druk.

Eerst moet ze een boterham eten. Dan moet ze met Bob naar de stal om de hondjes te zien.

Dan gaan ze naar het kippenhok. In het kippenhok zijn mooie, grote kippen. Een prachtige haan met groene en bruine veren, is de baas in het kippenhok.

Er is ook een heel klein kippenhokje. Daarin wonen twaalf kleine, gele kuikens. Naar die kuikentjes kan Bep maar niet genoeg kijken. Ze zijn zo grappig. Net speelgoed.

„Ik wou dat we thuis zoveel dieren hadden," zegt Bep tegen tante.

„In de stad kan dat niet. Dat zou veel te lastig zijn," praat tante.

Bep gaat op de trap voor het huis zitten.

Witje kruipt op haar schoot.

De gans blijft gelukkig achter het huis.

Daar komt Bob aanhollen.

„Ik heb de kippen gevoerd, moeder!" roept hij.

En daar is oom Wim ook.

„Wie gaat er mee, een eind de tuin in?" vraagt hij.

Bob en Bep willen allebei mee. Ieder aan een kant van oom Wim, zo stappen ze weg.

De zon schijnt. Maar het is toch niet warm in het zonnetje. Dat komt doordat het nog zo vroeg is. Dat komt ook doordat ze hier zo hoog in de bergen zijn.

Bobs vader en de kinderen lopen langs de theestruiken.

Die zijn netjes in rijen geplant. Tussen de struiken

zijn brede en smalle paden. De struiken zijn niet erg hoog. Toch kunnen Bob en Bep niet over de struiken heen kijken. Net niet!

Overal zijn vrouwen aan het werk.

Ze hurken bij de theestruiken neer.

Ze plukken er blaadjes af en die bewaren ze in een slendang.¹⁾

Bep vindt het leuk om naar het plukken te kijken. Ze blijft telkens bij de vrouwen staan.

Ze mag van oom Wim ook een paar blaadjes plukken.

Oom Wim wijst haar hoe ze dat moet doen. Heel voorzichtig, met vinger en duim.

¹⁾ draagdoek.

„Ik vertel aan moeder, dat ik thee heb geplukt!” roept Bep trots.

„Pas maar op!” plaagt Bob. „Er zitten allerlei wilde dieren in de theestruiken!”

Daar schrikt Bep van. Ze doet gauw een stap achteruit. Ze kijkt naar oom Wim.

„Is het waar, oom?”

„De pluksters moeten altijd goed oppassen,” vertelt oom. „Er zijn wel eens slangen tussen de struiken. En wespen!”

„Zie je nou wel!” zegt Bob.

En Bep wil liever geen blaadjes meer plukken. Ze is bang geworden.

34. BIJ HET MEER.

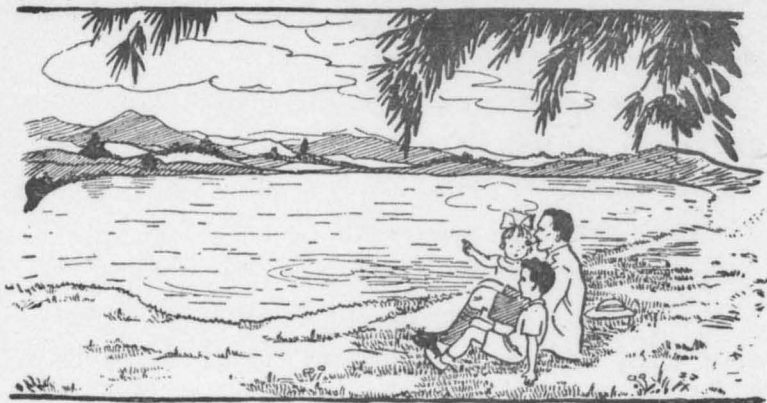
Ze lopen heel ver de tuin in.

Ze komen bij een groot meer. De zon schijnt op het water. Het water is lichtgroen. De bomen om het meer zijn donkergroen.

En de lucht is blauw.

„Hè,” zegt Bep, „dat is mooi!”

Oom Wim gaat op het gras zitten. Hij stopt tabak

in zijn pijp. Dan steekt hij de tabak aan, met een brandende lucifer.

„Puf!” zeggen de lippen van oom Wim.

En een blauwe rookwolk gaat de blauwe lucht in.

Bob en Bep gaan ook zitten.

„Wat is het hier groot, hè oom!” praat Bep.

Oom Wim knikt.

„De rimboe is nog veel groter. Daarginds is de rimboe. Weet je wat de rimboe is, Bep?”

Al die grote bossen die om de theetuin heen zijn, dat noemen we de rimboe. Het is er erg donker. De bomen groeien er dicht op elkaar. Op sommige plekken is nog nooit een mens geweest.”

„Wonen daar ook wilde beesten?” vraagt Bep.

„Ja, apen en slangen. En soms ook panters. Panters zijn net grote katten. Maar je hoeft er niet bang voor te zijn. Ze komen nooit bij ons huis. De slangen wel natuurlijk. Je moet altijd goed uitkijken als je ergens gaat zitten. En de apen komen ook wel dicht bij ons huis. Maar die blijven in de bomen. Die zijn niet gevaarlijk.”

Ze lopen weer terug naar huis.

„Denk er om,” zegt oom Wim, „je mag nooit alleen de tuin inlopen, Bep! Wel met mij of met tante. Maar nooit alleen. En ook niet met Bob. Je kunt hier makkelijk verdwalen. Goed begrepen?”

Bep knikt van ja. Ze heeft het heel goed begrepen.

Ze komen bij een grote schuur.

„Hier brengen de pluksters straks de blaadjes,” vertelt oom Wim aan Bep. „Zie je daar die weegschaal staan? Daarop worden de blaadjes gewogen.”

Ze lopen langs de schuur en langs de fabriek.

Het ruikt er lekker. Dat komt door de thee, die in de fabriek gemaakt wordt.

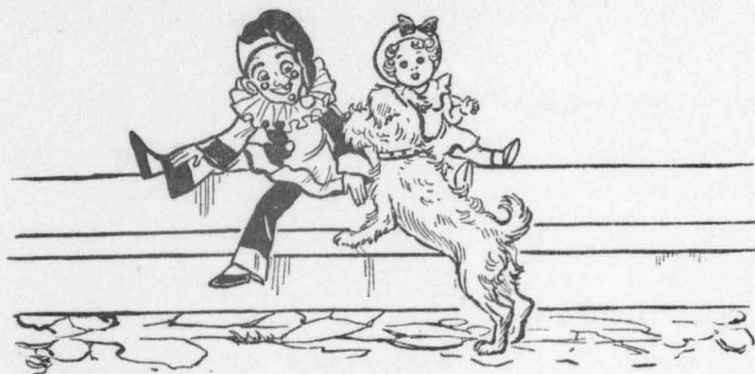
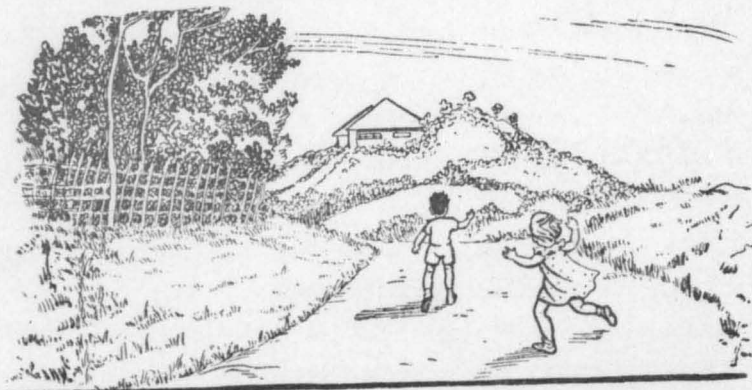
Oom Wim fluit een beetje.

Zijn ogen kijken erg tevreden. Bep wordt er vrolijk van.

Ze vindt het hier fijn! En ze weet al wat kina is en wat thee.

Ze heeft zelf thee geplukt. En ze heeft meer dan een uur in de trein gezeten. En toen nog een uur in een auto!

Ze vindt zichzelf heel groot en heel flink.
Daar is het dak van het huis!
Bob holt hard vooruit. En Bep holt mee.

35. BEP WIL NOG NIET NAAR HUIS.

Op de stoep van het huis zitten Harlekijn en Noortje.

Tante heeft ze daar neer gezet. Lekker in het zonnetje.

Ze kijken ook al tevreden.

„Ik heb het hier best naar mijn zin,” zegt Harlekijn tegen Noor.

„Het was wel naar om zo lang in de koffer te zitten,” klaagt Noor.

Daar komt Pret aan.

Vlak voor de stoep blijft hij staan.

„Hoe heb ik het er nu mee?” denkt Pret. „Wat zijn dat voor rare dingen? Het zijn geen mensen en geen kinderen. Het zijn ook geen beesten!”

Heel voorzichtig stapt hij naar Harlekijn toe.

Hij snuffelt eens aan Harlekijns mouw.

Harlekijn blijft wel lachen. Maar hij is toch erg benauwd.

Dat wil hij natuurlijk niet aan Noortje laten merken.

Pret likt aan Noortje's gezicht.

Noortje geeft een gillette in de poppentaal.

De mensen horen het niet.

„Hee, Pret... ksst, weg, Pret!” roept een stem.

Het is de stem van Bob. Bob pakt Pret bij zijn halsband. Hij geeft hem een tikje op zijn kop.

„Mag niet, hoor! Denk er om, mag niet!”

Pret duikt in elkaar van schrik.

„Het zijn zeker vriendjes van het baasje,” denkt hij. „Daar mag ik niet mee spelen... die mag ik niet stukbijten. Ook al goed!”

Hij loopt weg.

En Bob en Bep gaan naast Harlekijn en Noortje zitten.

Van tante Gerda krijgen ze allebei een beker warme chocolade.

Tante lacht eens tegen Bep.

„Nu Bep, straks moet je je koffer maar inpakken. Dan breng ik je terug. Dat wou je toch graag?”

Bep lacht ook. Maar ze lacht een beetje verlegen.

„Nee hoor,” zegt ze zacht. „Ik wil niet naar huis. Ik wil nog een poos hier blijven!”

„Natuurlijk,” zegt Bob, „we moeten toch nog van alles spelen!”

Ze drinken vlug hun beker chocolade leeg.

Wie roept daar vanuit het huis?

„Goejemorgen! Goejemorgen, baas!”

Dat is Flip, de kaka.

„Goejemorgen!” roept Bob terug. „Zeg eens Bep! Bep... Bep!”

En hoor nu toch eens aan!

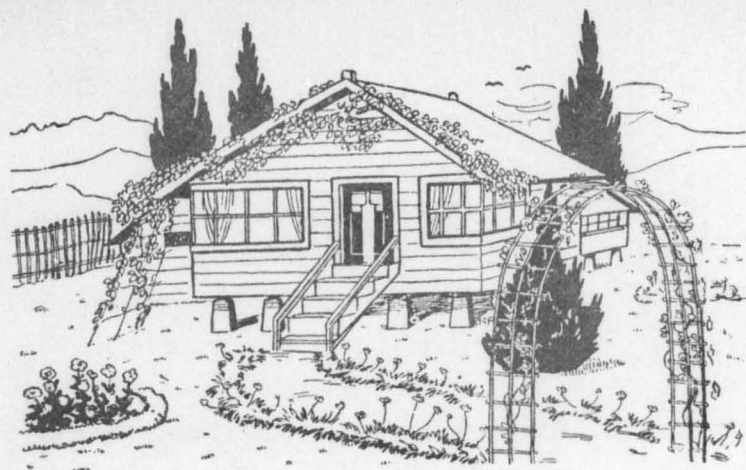
Even blijft het stil... en dan...
dan schreeuwt Flip heel hard.
„Bep! Bep!” schreeuwt hij.
„Mooi!” lacht moeder. „Prachtig
Flip!”
„Bep... Bob... Bep... Bob!” krijst
Flip blij.
„Ja, Bep en Bob. Bob en Bep. Dat
zijn twee echte vriendjes!”
Dat vindt moeder ook!

36. BEP SPEELT MET BRUNO EN BLANKO.

Daar zijn de bergen weer!
En daar is het huis van Bob!
Je kunt het goed zien. Je kunt zien, dat het huis
op palen staat. Je kunt ook de tuin zien, met de rozen.
Je kunt *niet* zien wie daar voor het huis op het gras-
veld zit!

Dat is Bep.

Bep logeert nog steeds bij Bob in de bergen. Ze is
nu al vier weken bij tante Gerda en oom Wim. Ze
heeft een kleur gekregen en ze is heus gegroeid. Een

hele centimeter. Oom Wim heeft haar gemeten tegen
de deur van haar kamer.

Maar nu gaat Bep bijna terug naar haar huis, terug
naar de stad.

Ze blijft nog maar een paar dagen bij Bob.

Haar moeder wil erg graag, dat ze weer thuis komt.

„Het is zo stil in huis!” heeft de moeder van Bep
in een brief geschreven.

Bep vindt het wel prettig om terug te gaan. Ze ver-
langt erg naar vader en moeder. En het is ook leuk
om weer in de auto en in de trein te zitten.

„Maar het zal toch wel raar zijn zonder Bob,”
denkt Bep, „en het zal ook raar zijn om geen Pret te
hebben en geen Witje.”

Van Pret de hond en van Wit de poes, is Bep erg veel gaan houden.

Voor Gak de gans, is ze nog steeds bang. En Gak probeert nog steeds om in haar benen

te pikken. De lelijkerd!

Weet je, wie Bep ook erg zal missen? Bruno en Blanko!

Natuurlijk weet je niet, wie dat zijn. In de vorige hoofdstukken hadden ze nog geen namen.

Bruno en Blanko zijn de twee kinderen van Pret de hond. Bruno is bruin en Blanko is wit. Ze zijn flink gegroeid in die vier weken. Eerst waren het kleine hondjes, met dikke poten en ronde lijfjes. Nu zijn hun poten dunner. Hun lijfjes zijn niet zo rond meer. En ze kunnen al flink lopen. Ze proberen ook te blaffen, net als hun moeder.

Bruno en Blanko zijn bij Bep op het grasveld.

's Middags, als Bep en Bob geslapen hebben, mogen ze altijd een poos uit hun mand. Dan mogen de kinderen een poos met hen spelen.

Pret is er natuurlijk ook bij.

Witje zit een eindje verder.

Witje houdt niet zo erg veel van Bruno en Blanko. Ze vindt de hondjes veel te wild!

Ze proberen altijd in Witje's staart te bijten.

Dat vindt Witje helemaal niet grappig!

Pret vindt het wel leuk, als Bruno en Blanko met hem stoeien.

Kijk eens, hoe ze nu weer aan de gang zijn!

Bruno klimt boven op Prets rug. Hij glijdt uit. Hij valt omlaag. Hij spartelt met zijn pootjes in de lucht.

Blanko springt boven op hem. Bruno jankt en Blanko jankt. En Pret duwt Bruno zachtjes met zijn poot opzij.

„Een beetje kalm aan, kinderen!” betekent dat.

Blanko bijt in Prets korte staartje. Hij probeert te grommen. Hij doet net, alsof hij een heuse, grote hond is.

En Bruno waggelt naar Bep toe. Hij stapt over haar heen. Bom! Daar valt hij alweer! Die dikke Bruno is toch zo'n dommerd!

Bep tilt hem op en zet hem op haar schoot. O, daar moet Blanko ook bij zijn! Hij wil ook op Beps schoot. En nu bijt hij in het oor van zijn broertje.

„Grrr... grrr...,” gromt hij. Daar rollen de twee vechtersbazen alweer over elkaar.

Bep kijkt eens in het rond.

Waar is Bob toch? Daarnet was hij nog hier. Is hij achter het huis? Is hij bij de kuikentjes?

Ze wou maar, dat hij kwam. Dan konden ze wat gaan spelen.

„Bob!” roept Bep.

„Joe!” roept Bob terug.

En daar komt hij al aanrennen.

„Waar was je, Bob?” vraagt Bep.

„Ik was achter het huis bij de kippen,” zegt Bob. Hij hijgt van het harde lopen.

„Ik heb de kippen voer gegeven. De kuikens kennen me toch zo goed. Als ik er aan kom, gaan ze heen en weer lopen in het hok. En dan piepen ze zo hard.

En weet je... dat kleine kuikentje is de brutaalste van allemaal. Hij pikt het voer zo maar voor de anderen weg. Maar hij is ook het grappigst.”

Ja, dat vindt Bep ook.

Bob laat zich op de grond vallen. Hij rolt heen en weer door het gras.

Blanko en Bruno gaan dadelijk naar hem toe. Ze klimmen bovenop hem. Ze vinden het leuk dat Bob ook heen en weer rolt door het gras!

37. EEN DIERENTUIN.

„Ga je mee dierentuin spelen?” vraagt Bob.

„Ja, dat is leuk, zeg! Waar zullen we het doen?”

Bep springt al op. Ze vergeet Bruno en Blanko. Die rollen zo maar op de grond. Maar daar kunnen ze best tegen!

„Achter het huis kunnen we een fijne dierentuin maken,” zegt Bob. „Er staan allemaal lege kisten in de goedang.¹⁾ Die mogen we wel hebben. Daar maken

¹⁾ voorraadkamer.

we dan kooien van. Net als in de dierentuin in de stad. Weet je wel?"

Ja, dat weet Bep best. Toen Bob bij Bep in de stad logeerde, gingen ze vaak naar de dierentuin.

„Alle dieren moeten mee doen!” roept Bep.

„Natuurlijk,” zegt Bob, „anders hebben we geen wilde beesten genoeg.”

Bob pakt Bruno en Blanco op van de grond.

Bep roept Witje. Ze tilt haar op. Ze draagt haar onder de arm naar de goedang.

Pret loopt met Bob en Bep mee. Ze hoeven hem niet eens te roepen. Waar de hondjes zijn en de baasjes, daar is Pret ook.

En nu hebben Bob en Bep het ineens erg druk.

Achter het huis is een klein grasveldje. Daar droogt de baboe het wasgoed. Maar nu is het middag en de baboe is al naar huis.

Ze dragen alle lege kisten naar het grasveld toe. Het zijn er wel vier.

„We moeten ze in een kring zetten,” vindt Bob.

„Ja, en Pret is de leeuw, hè? En Witje is de tijger. En... enne... wat zijn Bruno en Blanco?” vraagt Bep.

Bob denkt na. Hij trekt allemaal rimpels in zijn voorhoofd.

Zulke kleine hondjes, wat kunnen dat nu voor beesten zijn?

Je kunt toch niet spelen, dat Bruno een olifant is? Nee, dat gaat niet! En een kameel? Zo'n groot beest met een bult op zijn rug? Nee, dat is ook te gek.

„Ik weet het, ik weet het!” roept Bep en ze danst in het rond.

„Bruno en Blanco zijn twee kleine, dikke beertjes. Ja zeg, dat is leuk!”

Bob vindt het goed.

Nu moeten alle dieren in hun kooi.

Dat gaat helemaal niet zo makkelijk.

Pret wil wel. Hij is gehoorzaam. Hij kijkt alleen een beetje bang naar zijn kinderen. Hij begrijpt natuurlijk niet, dat die nu twee kleine beren geworden zijn.

Bruno en Blanko krijgen ieder een eigen kooi. Dat vinden ze helemaal niet aardig. Ze proberen er uit te klimmen.

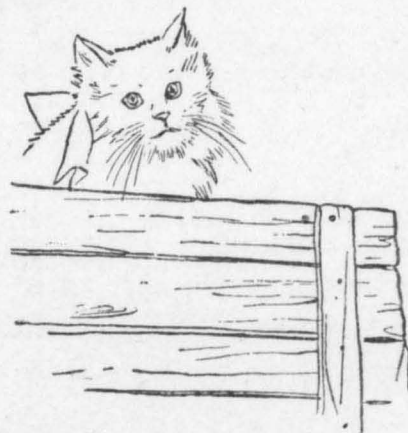
Maar Witje, die is het stoutst! Die lijkt het meest op een echt wild dier. Ze blaast en ze maakt haar staart dik en rond. Ze wil niet in de lelijke kist. Ze wil in haar eigen mand met het zachte kussen.

Telkens holt ze weg. Telkens moet Bob of Bep achter haar aanhollen.

„Net een echte tijger!” hijgt Bep.

„Ja, en wij zijn op de tijgerjacht, hè?” bedenkt Bob.

„Hoe kan dat nou? Je kan toch niet twee dingen tegelijk spelen?”

O ja, Bob was de dierentuin even vergeten.

Ziezo, nu zit Witje in haar hok.

„Ik ga aan moeder vragen, of Flip ook mee mag doen?” zegt Bob, „hij moet de papegaai zijn. Wacht, ik kom zo terug.”

„Goejemorgen, goejemorgen!” schreeuwt Flip de kaka, uit het huis.

Hij wil wel meedoen. Hij houdt wel van een pretje.

„Moet hij ook in een kooi?” vraagt Bep.

„Nee, dat kan niet!” vindt Bob, „in de echte dierentuin is de kaka toch ook niet in een kooi.”

„Moet hij dan loslopen? Maar dan vliegt hij in een boom.”

Bob staat stil. Hij denkt na.

„Ik zal vragen of ik de kooi naar buiten mag brengen,” zegt hij, „dan zetten we hem hier neer. Naast het hok van de leeuw.”

En daar holt Bob alweer weg.

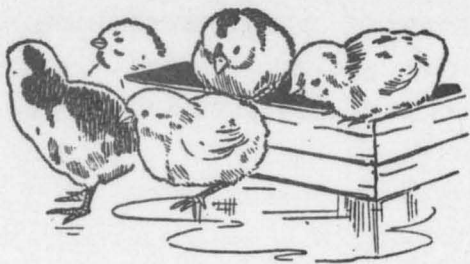
Hij heeft zo'n haast. Hij struikelt bijna.

38. EEN DROEVIG ONGELUK.

Nu blijft Bep alleen met alle wilde beesten.

Bob komt niet gauw terug. Tante Gerda vindt het niet goed, dat Kaka naar buiten wordt gebracht. En nu vraagt Bob brood om aan de wilde dieren te geven.

Bep loopt langs de kooien.

Pret kijkt vragend.

„Mag ik er uit? Alsjeblieft, laat me er uit!”

Witje is heel erg boos. Ze draait Bep haar rug toe.

„Ik vind jullie vervelende kinderen!” wil Witje zeggen.

Bruno en Blanco draaien in het rond in hun kooi. Ze gaan liggen.

„We kunnen wel even een dutje doen,” denken de twee dikke beren.

Bep gaat tussen de kooien zitten.

„Nee Pret, je mag er nog niet uit. Straks, hoor!”

„Tok-tok-tok!” hoort Bep achter zich. Dat zijn de kippen in het grote kippenhok.

In het kleine hok er naast, wonen nog steeds de twaalf kuikens. Ze zijn groot geworden. Ze zijn nog steeds leuk om naar te kijken.

„Piep-piep-piep!” zeggen ze zachtjes. Met scheve kopjes kijken ze naar Bep.

„Willen jullie er zo graag uit? Willen jullie ook mee doen?”

Daar bedenkt Bep iets leuks!

De kuikens kunnen de ooievaars zijn en de zwanen! En alle andere vogels uit de dierentuin!

Vlug staat Bep op.

Ze gaat naar het kleine kippenhok. Het deurtje is met een grendel dicht. Als ze de grendel weg schuift, gaat het hok open. Het gaat erg makkelijk.

En de kuikens vinden het een echte verrassing! Ze willen allemaal tegelijk naar buiten. Ze willen allemaal tegelijk het deurtje uit.

„Piep-piep-piep... tok-tok-tok!”

Daar komen ze al, de een na de ander. Ze kijken eens rond in de wijde wereld. Ze zijn nog nooit buiten hun hok geweest.

„Vinden jullie dat zo leuk?” vraagt Bep aan de kuikens. „Jullie zitten ook altijd maar in dat nare hok, hè? Waarom mogen jullie toch nooit los lopen?”

Ja, waarom?

Ineens denkt Bep aan wat tante Gerda gezegd heeft.
„De kuikens moeten in het hok blijven. Ze zijn nog zo klein. En slangen en katten zijn geen vrienden van kleine kuikens. Als ze een kuiken zien, willen ze het opeten!”

Vreselijk! Dat was Bep helemaal vergeten. Misschien is er wel een slang dicht bij! En als Witje eens uit haar hok springt? Als Witje eens een kuiken opeet?

O, wat is ze dom geweest!

Bep gaat de kuikens weer in het hok jagen. Ze pakt ze op en brengt ze terug naar het hok. Ze jaagt de kuikens voor zich uit.

„Kss! Kss! Naar binnen, anders gebeurt er iets ergs met jullie! Dan worden jullie opgegeten. Kss! Kss!”

Zijn ze allemaal binnen? Nee, een loopt er nog rond, bij de kooi van Bruno de beer.

En de anderen willen er weer uit. Ze blijven voor het deurtje staan. Ze proberen het open te duwen. Ze pikken in het hout.

Bep holt naar het ene, ongehoorzame kuikentje, dat nog buiten is.

Ze heeft een kleur van schrik en angst!

Ze pakt het kuikentje op. Het piept... Het wil niet!

Gauw het deurtje open. Weg, jullie, weg! Nee, jullie mogen er niet weer uit!

Bep zet het kuiken in de opening van het deurtje. Met haar handen houdt ze de andere kuikens tegen.

En dan wil ze vlug het deurtje dicht gooien.

Dat doet ze te wild, veel te wild!

Het kuikentje was nog niet binnen. Het krijgt de deur met een klap tegen zijn nekje.

Het is het kleinste kuikentje van alle twaalf. Zijn halsje is nog maar dun. En de deur slaat zo erg hard dicht.

Arm kuikentje! Het piept heel eventjes. Dan valt het op de grond en blijft stil liggen.

Zijn pootjes steken recht vooruit. Zijn oogjes gaan dicht.

Het is dood!

39. ARM KUIKENTJE EN ARME BEP!

Ja, arm kuikentje en arme Bep!

Bep weet niet, wat ze beginnen moet. Ze tilt het kuikentje op. Ze doet het deurtje dicht en de grendel er voor. Dan kijkt ze naar het kleine diertje in haar handen.

Is het heus dood?

Misschien heeft het zich alleen maar erg bezeerd.

Bep aait het zachtjes. Maar het doet zijn oogjes niet open. Zijn pootjes beweegt het niet meer.

Wat is dat vreselijk! Wat zal Bob zeggen? Hij zorgt zo goed voor de kuikens. Iedere ochtend en iedere middag geeft hij ze voer. Hij is er trots op, dat ze zo goed groeien.

En wat zullen oom en tante zeggen?

Ze zullen het erg stout vinden van Bep. Tante had toch gezegd, dat het hok niet open mocht? Hoe heeft ze dat toch kunnen vergeten? Tranen rollen over Beps wangen.

Ze heeft erg veel medelijden met het kleine kuiken. Dat kan nu nooit meer lopen. Dat kan nu nooit meer eten van het voer, dat Bob brengt. Dat kan nooit meer met zijn broertjes en zusjes heen en weer wandelen door het hok.

En het was zo'n lief, nieuwsgierig kuikentje. Het was de liefste van allemaal.

Maar de tranen zijn niet alleen maar van medelijden. Het zijn ook tranen van angst.

Zal ze naar binnen gaan en alles vertellen?

Ze durft niet.

Maar wat dan?

Bep legt het kuiken in het gras. Ze loopt langs het huis naar voren. Ze hoort Bob praten tegen tante Gerda.

„En mag ik dan ook wat biskwietjes hebben? Die zijn goed voor de beertjes,” zegt Bob.

Zijn stem is heel gewoon en vrolijk. Hij is nog niet boos. Hij weet het nog niet van het kuikentje.

Bep loopt naar het grasveld. Wat is alles nu opeens naar. Was ze maar thuis. Kon ze maar alles aan moeder vertellen!

Komt Bob daar al naar buiten?

„Ik loop een eindje de weg op,” denkt Bep. „Straks ziet Bob het kuikentje wel liggen. Als ik terug kom, heeft hij het al aan tante Gerda verteld.”

En ze gaat het pad af naar beneden. Ze wandelt de weg op. Ze gaat hoe langer hoe vlugger lopen.

Ze let er niet op, dat het al gaat schemeren. Ze let er niet op, dat de zon al weg is achter de bergen.

Ze denkt alleen maar aan het kuiken en aan Bob, die zo boos zal zijn!

O Bep, Bep, wat je nu gaat doen, is nog erger!

Wat je nu gaat doen, is nog dommer!

40. VERDWAALD!

Bep gaat rechts de weg op. Ze komt in de theetuin. Ze loopt over het brede pad. Dat pad kent ze erg goed. Hier heeft ze vaak gewandeld met oom Wim.

„Verdwalen kan ik toch niet,” denkt Bep, „en ik ga dadelijk terug. Ik loop maar een heel klein eindje de tuin in. Hier zijn vast geen slangen.”

Links is een smal zijpad.

„Als ik hier in ga,” bedenkt Bep, „dan kom ik op de grote weg terug.”

Het is heel stil in de tuin. De pluksters zijn al lang naar huis. Oom Wim is er ook niet. Die is naar de fabriek gegaan.

Bep vindt het in de tuin heel anders dan 's ochtends.
 Dan hoor je de vrouwen met elkaar praten.
 Dan hoor je de vogels in de bomen. En als de zon
 schijnt, is alles veel vrolijker.
 Ze zal maar gauw terug gaan.
 Bob zal het nu wel aan tante Gerda gezegd hebben.
 Nu zitten ze thuis op haar te wachten, met boze ge-
 zichten.

„Wat is dat lelijk van Bep!” zegt Bob zeker.

„Wat is dat ongehoorzaam!” zegt tante Gerda.

En het kleine kuikentje? Waar is dat nu? Heeft Bob
 het binnen gebracht? Wat zal er met het kleine kui-
 kentje gebeuren? Wordt het begraven onder de grond?

Bep voelt zich zo eenzaam en verdrietig. De

tranen blijven maar over haar wangen glijden.

Het wordt steeds donkerder. Nu moet ze toch heus
 terug. Hier is een zijpad. Daar moet ze in. En dan moet
 ze zeker dat kleine paadje aflopen.

Waar is ze nu?

Hier is ze nog nooit geweest met oom Wim.

Wat is het pad hier smal!

Is daar het grote pad?

Nee, er is helemaal geen pad daar-
 ginds. De weg is daar dicht gegroeid.
 Ze moet terug! En nu? Waar moet
 ze heen?

Bep blijft staan.

Ze kijkt naar links, ze kijkt naar
 rechts.

Het ritselt in de struiken. Een vogel
 vliegt weg.

Hè, wat schrikt ze daarvan!

Hoort ze daar roepen? Nee, toch
 niet!

Er komen dikke wolken boven haar
 hoofd. Het wordt nu heel vlug donker.

„Tante Gerda! Bob!” roept Bep
 heel hard.

Haar stem klinkt akelig en hard door de stilte.
Ze schrikt er zelf van!

En niemand geeft haar antwoord. Alleen de struiken blijven maar ritselen. En de wolken blijven maar voortschuiven.

Wat is dat vlak voor haar voeten? Een pad! Een dikke, vette pad!

Ineens wordt Bep bang, vreselijk bang!

„Moeder, moeder!” gilt ze.

Ze gilt heel hard. Ze begint te rennen.

In de schemer loopt ze het pad af. En een ander pad. En weer een ander pad. Dan blijft ze stil staan. Ze hijgt. Ze hoort haar hartje bonzen.

Bep is verdwaald! Verdwaald in de grote donkere theetuinen!

41. BOB VINDT HET KUIKENTJE.

Bob komt de deur uitstappen.

In de ene hand heeft hij twee stukken oud brood.
In de andere hand heeft hij wat biskwietjes.

Moeder wilde niet hebben dat hij Flip meenam.
Maar hij kreeg wel brood en koekjes voor de dieren-
tuin.

Dat is ook fijn. Nu kunnen ze de wilde dieren voeren. Dat moet je heel voorzichtig doen. Anders bijten ze je hand af. O, maar ze zullen wel goed oppassen!

Bep zal wel zeggen: „Wat bleef je lang weg!”

Moeder was met haar naaiwerk bezig, weet je. Hij moest even wachten voor moeder opstond om het brood te geven.

Vlug loopt Bob langs het huis naar het grasveldje.
Wat is dat nu? Waar is Bep gebleven?

De dieren zitten nog allemaal in hun kooien. Over de kooi van de tijger heeft Bep de deksel gelegd. De tijger kan niet weglopen. En de leeuw en de beren zijn in slaap gevallen.

Maar waar is Bep?

Bob kijkt rond.

„Bep, kom nou! Doe niet zo flauw!” roept hij.

Verstoppen hoort niet bij dierentuinspelen, vindt Bob.

Daar ziet hij het kuikentje liggen. Hoe komt dat nu uit zijn hok?

Wie heeft het kuikentje uit het hok gelaten?

En waarom ligt het daar zo raar,
met stijve pootjes?

Bob legt het brood en de koekjes
neer. Hij gaat op zijn hurken zitten,
bij het kuiken. Het beweegt niet meer.
Het is . . . het is dood!

De tranen springen Bob in de ogen.
En het was juist het liefste kuiken, het allerkleinste!
Wie heeft dat nu gedaan? Wat is er dan toch ge-
beurd?

„Bep! Heb je gezien, dat het kuiken dood is?” roept
Bob.

Zijn stem klinkt verschrikt en verdrietig.

Bep geeft geen antwoord.

Ineens begrijpt Bob, dat het de schuld van Bep is.
Bep heeft het kuiken uit het hok gelaten. En toen is
het zeker gevallen. En nu heeft Bep zich verstoppt uit
angst.

Dat is maar goed ook! Als hij haar ziet, als ze terug
komt . . . dan zal hij . . . dan zal hij . . .

Bob balt zijn vuisten. Hij is erg kwaad op Bep.

Dat nare, wilde kind ook!

Bob gaat naar binnen. Hij vertelt aan moeder wat
er gebeurd is.

Moeder schrikt er
van. Ze gaat gauw mee
naar het bleekveld.

Ja, het kuiken is niet
meer te helpen.

Maar waar is Bep?

„Ik praat niet meer
tegen Bep,” zegt Bob met een boos gezicht. „Nooit
meer! Het is haar schuld!”

„Misschien kon ze het niet helpen. Het was mis-
schien een ongeluk. Je moet Bep toch eerst vragen,
hoe het gebeurd is,” vindt moeder.

En ze roept: „Bep, kom eens hier!”

Geen antwoord! Moeder kijkt naar Bob en Bob
kijkt naar moeder.

„Ziet u wel, ze heeft zich vast verstoppt.”

Moeder kijkt achter de struiken. Ze roept nog eens.

42. OP ZOEK NAAR BEP.

Hoe moeder ook roept, Bep komt niet.

Moeder zoekt in de goedang en in de keuken.

Nee, kokkie¹⁾ heeft nonnie niet gezien. En Soepria de huisjongen, heeft nonnie²⁾ ook niet gezien. Hij was in de stal bij Moor. Hij heeft niet op sinjo³⁾ en nonnie gelet.

Dan gaat moeder maar in huis zoeken. Daar is Bep ook niet. Moeder wordt ongerust.

„Als ze maar niet in de tuin is,” zegt moeder, „als ze maar niet verdwaald is.”

„Net goed!” bromt Bob.

„Bob!” zegt moeder streng.

Bob kan aan haar ogen zien, dat ze heel boos is.

Maar hij is ook boos, boos op Bep. Dan had ze maar van zijn kuikens moeten afblijven!

Als ze verdwaald is, is het haar eigen schuld.

En ze komt toch vast gauw terug. Ze is vast dichtbij.

Maar Bep komt *niet* terug. Moeder loopt de weg op. Ze kijkt naar links en rechts. Geen Bep te zien!

Moeder roept buiten: „Bep!” Maar Bep geeft geen antwoord.

¹⁾ keukenmeisje. ²⁾ jongejuifvrouw. ³⁾ jongeheer.

Dan schrijft moeder een briefje. Dat gaat Soepria naar de fabriek brengen.

Moeder wacht voor het huis. Bob staat naast haar.

Bobs gezicht is niet zo erg boos meer. Hij wordt toch ook een beetje bang. Het is al zo donker buiten!

Daar is vader al. Moeder vertelt hem alles en vaders ogen worden heel ernstig.

Vader loopt naar de stal. Hij legt het zadel op Moors rug. Hij bindt de riemen vast. Dan haalt hij zijn grote zaklantaarn.

Op Moor rijdt vader de tuin in.

„Nu komt Bep wel gauw terug,” zegt Bob tegen moeder. „Moor kent de weg zo goed in de tuin. Hij weet in het donker alle paadjes.”

Maar moeder geeft geen antwoord.

Ze blijft in het donker voor het huis staan.

Ze loopt heen en weer op de weg. Moeder is ongeduldig. Moeder is ongerust.

En Soepria en kokkie zijn ook voor het huis. Die zijn ook al bezorgd.

„Ik ga ook zoeken,” zegt Soepria.

Hij haalt de lantaarn uit de stal. Met de lantaarn loopt hij de tuin in.

Je ziet het lichtje kleiner worden. Dan gaat Soepria een hoek om. Het lichtje is weg.

En nu krijgt Bob toch zo'n vreemd gevoel van binnen. Hij weet zelf niet, hoe dat komt.

Hij zou wel hard willen roepen: „Bep, kom dan toch!”

Hij denkt helemaal niet meer aan het kuikentje. Dat is hij vergeten. Hij denkt aan Bep. Die loopt daar alleen door de tuin. Alleen in het donker. Wat zal ze bang zijn!

Als ze toch maar terug komt. Als ze haar maar vinden!

Bob pakt moeders hand. Hij houdt die hand stijf vast. Samen met moeder loopt hij heen en weer op de weg. „Zou Bep ver weg zijn?” vraagt Bob aan moeder. „Nee, dat kan niet. Jullie waren immers zo juist nog samen in de tuin? Bep moet nog dichtbij zijn.”

„Waarom geeft ze dan geen antwoord als we roepen?”

„Misschien is ze bang. Misschien is ze geschrokken door het kuikentje. Ze durft misschien niet terug te gaan naar huis.”

„Bent u boos op Bep? Omdat ze het kuikentje dood heeft gemaakt?”

„Nee,” zegt moeder, „ik ben niet boos. Ik ben alleen maar ongerust. Bep is zo klein en de tuin is zo groot.”

„Ik ben ook niet meer boos,” denkt Bob, „ik wou maar dat Bep terug was.”

43. VERDWAALDE BEP!

Hoe is het nu met Bep?

Waar loopt ze? Wat denkt ze?

Bep dwaalt van het ene pad naar het andere. Soms is het zo donker, dat ze de weg niet ziet. Dan loopt ze zo maar in de theestruiken.

Ze schreeuwt niet meer. Ze roept niet meer. Ze huilt niet meer.

Ze loopt maar door. Ze loopt steeds maar verder.

Ze is te bang om te roepen. Ze is te moe om te huilen.

Ze is zo moe, dat ze even gaat zitten aan de kant van de weg.

Maar dan denkt ze aan de slangen. Die kun je in het donker niet zien. Als ze aan de slangen denkt, durft ze niet te blijven zitten.

Ze loopt maar weer door.

Sjok-sjok, doen haar voeten over het pad.

Sjok-sjok, doen haar schoentjes in het donker.

En af en toe hoor je een snik. Maar dat is alleen van moeheid.

Er zijn geen tranen in de ogen van Bep.

Ze heeft zoveel gehuild. Alle tranen zijn op.

„Ik kom vast niet weer thuis,” denkt ze. „Ik vind

nooit de weg naar het huis. Ik moet de hele nacht blijven doorlopen. Wat zal ik moe worden. Misschien val ik wel om, net als het kuikentje.”

Sjok-sjok, doen haar voeten over het pad.

„Mammie...,” zegt Bep, heel zachtjes.

Ze durft niet meer roepen.

Het klinkt zo akelig in het donker.

Als ze roept worden de vogels wakker. Die vliegen op uit de struiken. Daar schrikt ze dan zo van.

Rrrrt! hoort ze ineens boven haar hoofd.

Iets donkers vliegt door de bomen.

Wat is het? Een vleermuis? Een aap? Wil die aap haar pakken? O nee, nee! Ze holt door. Haar voeten zijn wel erg moe. Het pad gaat hier wel erg steil omhoog. Maar ze wil toch hard weglopen. Ze wil weglopen voor dat zwarte beest boven haar hoofd.

Wat ziet ze daar voor zich?

Dat is het meer! Het meer, dat tussen de bergen ligt!

De wolken zijn allemaal voorbij geschoven. Er zijn sterren in de lucht. Bep kan het water van het meer duidelijk zien.

Dan is ze toch niet zo erg ver van huis.

Als ze maar doorloopt, vindt ze misschien toch nog de goede weg.

Maar ze kan niet meer lopen. Ze is zo moe, zo vreselijk moe.

Ze gaat maar weer zitten.

Haar ogen vallen bijna dicht. Haar hoofd gaat omlaag.

Valt Bep in slaap? Hier in het donker, helemaal alleen?

Niet doen, Bep, niet doen! Je moet doorlopen! Je moet verder lopen! Als je in slaap valt, word je koud en nat. Dan word je ziek. Opstaan! Doorlopen, Bep!

Sjok-sjok, gaan de kleine voetjes weer.

Bep denkt: „Nu ben ik in de wijde wereld.”

Van die wereld heeft oom Wim haar verteld!

Als je heel ver rijdt met de trein, kom je bij de zee. En in de zee liggen nog een heleboel andere landen. En nog veel, veel verder is Holland, waar Opa en Oma wonen.

„Als ik de hele nacht doorloop, kom ik bij de zee,” denkt Bep. „Dan ben ik zo ver weg. Dan kunnen ze me vast nooit terug vinden.

Stel je voor, dat ik vader en moeder nooit weer terug zie!”

De tranen komen weer in Beps ogen.

Maar wat is dat?

Wat hoort ze achter zich?

Stap-stap-stap! Daar komt iemand aan.

Stap-stap-stap! Er is iemand vlak bij haar.

Een stem zingt een liedje. De stem zingt heel zacht. De stem zingt steeds maar door, steeds hetzelfde wijsje.

Bep blijft staan.

Haar ogen kijken in het donker. Twee bange grote ogen!

Daar komt een man aan. Hij draagt een mand op zijn schouder.

Stap-stap-stap, schuiven zijn voeten over het pad.

En hij zingt zachtjes voor zich heen.

Eerst hoort Bep in het donker alleen maar het zingen.

Ze ziet niet wie er zingt.

Dan ziet ze een witte vlek. Dat is het baadje van de man. En dan ziet ze de man helemaal!

Daar komt hij aan. . . heel kalm en langzaam.

Stap-stap-stap, gaan zijn voeten over het pad.

De mand is zwaar. In de mand zijn vruchten en groenten. Die gaat de man verkopen op de pasar.¹⁾

De pasar is ver. De man moet nog uren lang lopen.

Maar hij heeft geen haast. Morgenochtend vroeg hoeft hij pas op de pasar te zijn. Dan gaat hij de groenten en de vruchten verkopen. Daar krijgt hij geld voor.

Wat zal hij kopen voor dat geld?

Rijst en vis! En als hij veel geld krijgt voor de groen-

¹⁾ markt.

ten en de vruchten, koopt hij een nieuwe sarong. Hij heeft nu ook nog wat geld in zijn zak.

Het rinkelt zachtjes als hij loopt.

De man denkt aan de rijst en de vis en de nieuwe sarong. En hij zingt maar door, heel zachtjes.

44. GEVONDEN!

Bep is bang en blij tegelijk.

Ze is bang voor die man. En ze is toch ook blij.

Misschien is het een vriendelijke man. Misschien brengt hij haar naar huis!

De man schrikt. Hij blijft staan. Hij zingt niet meer. Langzaam komt hij dichterbij. Hij zet de mand neer. Hij bukt zich en kijkt Bep aan.

„Waah!” zegt hij dan.

Je kunt horen, hoe verbaasd hij is.

Bep begint ineens heel hard te huilen.

Is dat van angst of is dat van blijdschap?

De man heeft een vriendelijk gezicht.

Hij zegt iets tegen Bep. Maar ze kan hem niet verstaan. Hij praat die

rare taal, die tante Gerda „Soendanees” noemt.

„Ik wil naar huis! Ik wil naar huis! Ik ben zo moe!” huilt Bep.

Ze gaat op de grond zitten. Ze houdt de handen voor haar gezicht.

En ze huilt maar.

De man kan ook een beetje Maleis praten.

„Dari mana, nonnie?” ¹⁾ vraagt hij.

Hij heeft medelijden met Bep.

„Ik wil naar tante Gerda!”

Bep is helemaal in de war. Ze kan alleen maar zeggen, dat ze naar huis wil.

De vreemde man krabbelt eens achter zijn oor. Hij kijkt naar zijn mand. Hij kijkt eens naar Bep. Hij denkt na.

„Saja bawa nonnie ke roemah besar!” ²⁾ zegt hij dan langzaam.

Dat verstaat Bep.

¹⁾ Waar kom je vandaan, jongejuifrouw?

²⁾ Ik breng de jongejuifrouw naar het grote huis.

Hij wil haar naar huis brengen. Ze kijkt de man aan. Ze vindt hem zo lief en zo vriendelijk. En toch blijft ze maar huilen.

„Ik kan niet meer lopen . . . ik ben zo moe!” zegt ze zachtjes.

De man knikt. Dat begrijpt hij gelukkig!

Hij tilt Bep op. Hij laat zijn mand staan. Die haalt hij straks wel.

Langzaam en voorzichtig draagt hij Bep. Hij kent de weg hier heel goed.

Hij weet heel precies hoe hij lopen moet naar het grote huis.

Door het donker gaat hij over de paden. Door het donker gaat hij langs de struiken.

Hij is niet bang voor apen en slangen.

En dan opeens, daar begint hij weer te zingen.

Heel zachtjes en steeds hetzelfde wijsje. Bep kan niet horen wat hij zingt.

En ze luistert er ook niet lang naar.

De man brengt haar naar huis. Dat is heerlijk. En ze hoeft niet te lopen. Dat is ook heerlijk! Ze valt in slaap.

Daar zijn de lichtjes van het huis. Daar zijn tante Gerda en Bob, die heen en weer lopen op de weg.

Tante Gerda ziet de man uit het donker aankomen. Ze ziet het witte jurkje van Bep. Ze holt de man tegemoet. Ze huilt van blijdschap! Ja, van blijdschap kan je ook huilen!

Maar Bep ziet de tranen van tante Gerda niet. Ze slaapt maar door.

46. BOB EN ZIJN VADER.

Even later slaat tante Gerda heel hard op de grote gong.

Dat doet ze voor oom Wim en Soepria.

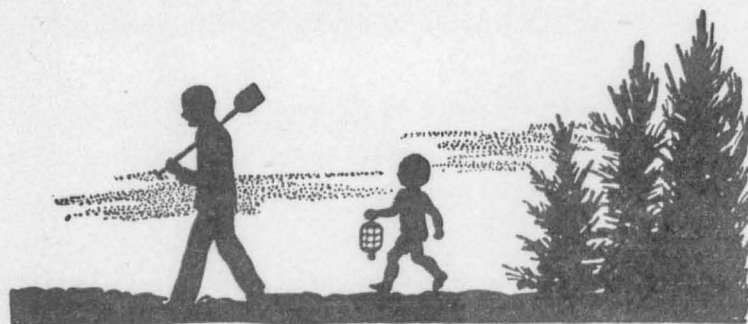
Die zijn nog ver weg in de tuin. Maar ze horen de gong en ze gaan terug naar huis.

„Is ze er? Is ze er?” roept vader al van ver.

„Ja, ze is er!”

Maar van al die drukte en die blijdschap hoort Bep niets.

Ze ligt in bed en ze slaapt zo vast!

Tante Gerda en oom Wim en Bob staan bij het bed. Ze kijken naar Bep.

„Wat heb ik in angst gezeten!” zegt tante Gerda.

En Bob zucht er van. Het nare gevoel gaat gelukkig weer over. Alles wordt weer gewoon! Bep is terug!

Morgen kan hij weer met haar spelen. O, wat is Bob blij!

„Weet je wat we doen?” zegt vader tegen Bob.

„We gaan het kuikentje begraven achter in de tuin.

Als Bep wakker wordt, is het kuikentje weg. Dan is het niet zo erg naar meer voor haar. Kom maar mee, je moet me helpen. Je moet de lantaarn vasthouden.”

Bob en vader gaan samen naar de tuin.

Bob draagt de lantaarn en vader draagt de grote schop.

Vader maakt een kuil in de grond.

Dan haalt hij het kuikentje.

Arm, klein kuikentje met je stijve pootjes en je dichte oogjes!

„Mag ik mijn zakdoek om het kuikentje doen?” vraagt Bob zachtjes.

Vader knikt.

Hij begrijpt wel, dat Bob verdriet heeft om het kleine kuiken.

Bob legt het beestje in de zakdoek. Dan vouwt hij de zakdoek dicht.

Vader legt het pakje in de kuil. Bob houdt de lantaarn er boven.

Nu gaat de kuil dicht.

Het kuikentje is begraven.

Met zijn mouw veegt Bob vlug langs zijn ogen.

Het was ook zo'n lief, klein diertje. En het ligt daar zo alleen en stil in zijn kuiltje.

Samen lopen vader en Bob terug naar huis.

Vader legt zijn hand op de schouder van Bob.

„Je hebt erg goed voor het kuikentje gezorgd,” zegt vader. „Het hield zoveel van je. Je bent een flinke jongen, Bob, je zorgt goed voor alle dieren op het erf.”

Bob zegt eerst niets.

Maar dan hoort vader de stem van Bob.

„Het was misschien toch *niet* de schuld van Bep,” zegt Bob. „Misschien kon ze het heus niet helpen.”

„Natuurlijk kon ze het niet helpen,” denkt vader ook. „Bep doet geen beest met opzet pijn. En je moet er maar niet over praten met Bep. Ik denk, dat ze erg verdriet had over het kuikentje. Daarom liep ze weg.”

Bob knikt. Nee, hij zal er nooit meer over praten.

En door het donker loopt een man.

Stap-stap-stap! Zo gaan zijn blote voeten over de weg.

Op zijn schouder draagt de man een mand.

In de zak van de man zit een mooie, glimmende rijksdaalder.

Die was er daarnet *niet* in.

Stap-stap-stap!

De man zingt zachtjes voor zich heen.

Hij denkt aan alles, wat hij kan kopen voor die rijksdaalder.

Hij zal nu zeker een nieuwe sarong kopen.

En hij zal lekkere koekjes kopen. Die neemt hij mee naar huis. Die geeft hij dan aan zijn vrouw en aan zijn kinderen. Wat zullen ze blij zijn!

Zijn vrouw zal zeggen: „Hoe kom je aan zoveel geld? Zoveel geld kreeg je toch niet voor de vruchten?”

En dan zal hij vertellen van het kleine meisje, dat hij naar huis droeg.

En ze zullen allemaal heel veel en erg lekker eten. Hij is blij.

Er zijn veel prettige dingen om aan te denken!

En hij zingt steeds hetzelfde wijsje.

46. TERUG NAAR HUIS.

Voor het huis van Bob staat een auto.

In die auto zitten Bep en haar moeder

Beps moeder is gekomen om Bep te halen. Nu gaan ze samen terug naar huis.

Tante Gerda en oom Wim staan naast de auto. Ze praten nog wat met de moeder van Bep.

Bob is er niet. Waar is hij heen gegaan?

Bob is in de stal. Hij staat bij de mand van Bruno en Blanko.

Eerst neemt hij Bruno op. Dan neemt hij Blanko op. Hij aait Blanko over zijn kopje.

Bep gaat op de bank van de auto staan.

„Bob!” roept ze, „Bob, kom nu! Je moet me nauwuiven!”

„Ze zullen elkaar missen,” zegt tante Gerda tegen Beps moeder.

Ja, dat denkt moeder ook. „Ze zijn zulke goede vriendjes geworden,” zegt ze.

„Bob!” roept Bep ongeduldig.

De chauffeur zet de motor van de auto aan.

Tante Gerda en oom Wim gaan een beetje achteruit.

„Waar is die jongen nu?” zegt oom Wim verwonderd.

Daar komt Bob aanhollen. Hij springt op de treeplank van de auto.

„Hier!” zegt hij en hij duwt Blanko in de handen van Bep.

„Die mag je hebben. Om te houden! Omdat ik van jou Hariekijn kreeg!”

Hij hijgt van het harde lopen.

Het is niet makkelijk voor Bob om Blanko weg te geven. Hij houdt zoveel van al zijn dieren.

Maar kijk toch eens, hoe blij Bep is! Ze weet niet wat ze zeggen moet van blijdschap!

„O!” roept ze alleen maar.

En ze houdt het kopje van Blanko tegen haar gezicht.

„Je moet hem melk geven!” roept Bob nog. „En je moet brood weken in de melk. Je weet wel, net als ik doe. Je moet goed voor hem zorgen!”

Moeder en oom Wim en tante Gerda lachen.

„Mag ze hem houden?” vraagt oom Wim.

Moeder kijkt van Bep naar Bob. Ze knikt.

„Ja,” zegt ze, „dat moet dan maar. Ze moet een vriendje hebben thuis. Ze heeft Bob toch niet meer om mee te spelen?”

De auto begint te rijden.

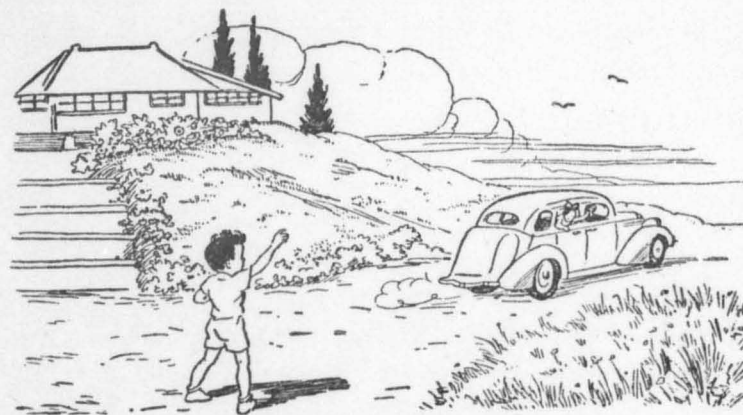
En ineens wuiven ze allemaal. Moeder en Bep en oom en tante. Alleen Bob wuift niet. Hij staat maar heel stil. Hij houdt zijn armen strak langs zijn lijf.

Weet je nog, hoe Bob keek, toen zijn vader weg ging? Die keer, heel lang geleden, toen hij bleef logeren bij Bep in de stad? Zo kijkt Bob nu ook. Hij vindt het naar, dat Bep weg gaat.

„Daag!” roept Bep. „Ik zal erg goed op hem passen. Bob! Heus!”

„Toe jongen, roep eens terug!” zegt vader tegen Bob.

En Bob holt ineens naar de weg. Hij zwaait met zijn armen. Hij roept heel hard.

„Dag Bep, dag Blanko! Daag!”

En vanuit de verte hoort hij Beps stem. Bep is al
ver weg.

„Dag Bep!” roept hij weer.

„Dag Bob!” roept de stem heel zachtjes terug.

INHOUD

	Blz.
1. De witte haarstrik	5
2. Wat moeder vertelt	9
3. De kamer van Bob	12
4. Daar is Bob!	15
5. Een saaie jongen en een akelig kind! . . .	18
6. Een flinke jongen	21
7. De volgende morgen	25
8. Bob en Bep gaan naar de toko	30
9. Teruggevonden!	36
10. Treintje spelen met de fiets	38
11. Een spoorwegongeluk	42
12. Het eind van de dag	45
13. Een brief voor Bob	50
14. Moeder kan niet mee	54
15. In het plantsoen	57
16. Een regenbui	61
17. Verdriet om Harlekijn	66
18. Bob kan niet slapen	69
19. Een echte verrassing	74
20. Harlekijns eerste avontuur	78
21. Harlekijns tweede avontuur	82
22. Harlekijns derde avontuur	85

	Blz.
23. Harlekijns vierde avontuur	88
24. Harlekijn lacht weer	93
25. Bob en Bep gaan op reis	97
26. Zo'n domme Bep	101
27. Bob doet ook dom	106
28. Een tocht met een auto	111
29. Bob is weer thuis	115
30. De verrassing	120
31. Eten en naar bed	124
32. Ik wil naar huis	127
33. De volgende morgen	132
34. Bij het meer	135
35. Bep wil nog niet naar huis	139
36. Bep speelt met Bruno en Blanko	142
37. Een dierentuin	147
38. Een droevig ongeluk!	151
39. Arm kuikentje en arme Bep!	156
40. Verdwaald!	159
41. Bob vindt het kuikentje	162
42. Op zoek naar Bep	166
43. Verdwaalde Bep!	170
44. Gevonden!	175
45. Bob en zijn vader	178
46. Terug naar huis	182

